

ЖЕТЯ

ЧАСОПИС

8/175 жовтень 2021

ЛЬВІВСЬКА АРХИЄПАРХІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Хто правду чинить - іде до світла»
(від Івана 3,21)

Глава УГКЦ урочисто відкрив у Вінниці пам'ятник Блаженнішому Любомиру

Відчувається, що ми сьогодні зібралися довкола нашого батька, який невидимо, але водночас і видимо буде сьогодні присутнім серед нас у кожному його серці місті Вінниці. Про це сказав Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав у слові з нагоди освячення й урочистого відкриття пам'ятника Блаженнішому Любомиру (Гузару) в суботу, 9 жовтня, у Вінниці.

Урочистості з нагоди освячення пам'ятника розпочалися Архидієцезійською Божественною Літургією у храмі Покрови Пресвятої Богородиці, яку звершив Блаженніший Святослав. Із ним співслужили правлячий архидієцезійський Коломийський єпархії Василь, єпарх Кам'янець-Подільський Іван, екзарх для українців греко-католиків у Німеччині та країнах Скандинавії Богдан, екзарх Харківський Василь, єпископ-помічник Київської архидієцезії Йосиф, єпископ-помічник Сокальсько-Жовківської єпархії Петро, а також чисельне духовенство з різних єпархій та екзархатів УГКЦ. На завершення Літургії Глава УГКЦ подякував владиці Йосифу (Мілян), який очолює «Тиждень пам'яті патріарха Любомира» у Вінниці, а також священикам та вірним. «Відчувається, як сильно ви любите і шануєте Блаженнішого Любомира. Дякую, що його зерно впало на добру землю», – відзначив Предстоятель.

Відтак Патріаршою грамотою було нагороджено о. Григорія Рогацького з нагоди відкриття пам'ятника Блаженнішому Любомиру в Вінниці. Грамоти було вручено і скульпторам пам'ятника Олесю Сидороку і Борису Крилову. А пам'ятною медаллю Блаженнішого Любомира нагороджено всіх, хто долучився до спорудження пам'ятника та проведення «Тижня пам'яті Блаженнішого Любомира» у Вінниці.

По цьому відбулося освячення та урочисте відкриття самого пам'ятника. В урочистостях узяв участь Апостольський нунцій в Україні Вісвальдас Кульбокас.

«Брати, ми не себе самих проповідуємо, але Христа Ісуса, Господа, ми ж самі – раби ваші в ім'я любові Ісуса». Ці слова апостола Павла до коринтян найкраще висвітлюють стиль життя, спосіб служіння і жар любові Блаженнішого Любомира до Бога і людини. Будучи великою людиною у всіх вимірах цього слова, він ніколи не звертав увагу на себе, коли до нас звертався чи нас навчав. Єдиним його бажанням

було вказати людині на Бога, для якого жив, якому посвятив своє життя», – зазначив у слові під час освячення Блаженніший Святослав.

«На різних перехрестях вулиць Вінниці є чимало дороговказів. Вони показують, як рухатися до певного місця на землі. Тут, поряд із людним перехрестям, постав ще один дороговказ, який скеровує до неба. Дивлячись на пам'ятник, відчуваємо, що Блаженніший Любомир вийшов із храму, щоб сучасній людині показати дорогу до храму, а через нього – до Бога», – наголосив Глава УГКЦ, додавши, що тільки в Бозі людина здатна бути собою і почуватися любленою та вповні живою.

Глава Церкви заохотив усіх присутніх йти тією дорогою, якою сам пішов і куди веде наш духовний батько Блаженніший Любомир. «Не проповідуємо себе, але своїм життям, служінням скеровуємо наші очі до неба, а тоді і справді навчимося бути собою і людиною так, як це написано на цьому пам'ятнику», – закликав Блаженніший Святослав.

Апостольський нунцій в Україні архієпископ Вісвальдас Кульбокас зазначив, що для нього велика честь бути на відкритті пам'ятника Любомирові Гузару. Він привітав Блаженнішого Святослава, усіх єпископів, монахів та монахинь, представників державної влади, усіх вірних із цією подією.

Керівник із питань релігії секретаріату Кабінету міністрів України Андрій Юраш зазначив, що патріарх Любомир – це жива легенда. Про Блаженнішого Любомира говорили ще тоді, коли його не було в Україні. Ще тоді всі розуміли, що без його особи не може бути духовного шляху і майбутнього Церкви. Блаженніший Любомир створив собі унікальний нерукотворний пам'ятник любові і вдячності до нього. Як Дух Святий діє там, де хоче, так само любов кардинала Гузара проявляється там, де хоче. Ми перебуваємо в місці великої любові, яку втілює в собі Блаженніший Любомир», – зазначив промовець.

Завершився захід виконанням духовного гімну України та покладанням квітів до новоосвяченого пам'ятника патріарху Любомирові.

Департамент інформації УГКЦ

Празник парафії Положення Пояса Пресвятої Богородиці у Львові

12 вересня Митрополит Львівський Ігор з нагоди храмового празника відвідав парафію Положення пояса Пресвятої Богородиці у Львові (вул. Головатого, 7а). Тут владика звершив Архиєрейську Божественну Літургію, в якій йому співслужило парафіяльне духовенство та запрошені священнослужителі. В часі Літургії архиєрей нагородив працівників парафії Положення пояса Пресвятої Богородиці відзнаками за гідне і жертвоне священниче служіння, вручивши нагрудний хрест із прикрасами отцю Дмитрові Гринику та жовтий нагрудний хрест отцю Назарієві Балінському.

У слові-проповіді на дванадцяті неділю по Зісланні Святого Духа Митрополит Львівський роздумував над євангельською подією зустрічі Христа і багатого юнака, який прагнув здобути вічне життя, але не зміг позбутися своїх матеріальних прив'язань, аби досягнути досконалості. Архиєрей наголосив, що кожна людина покликана принести жертву задля досягнення єдності з Богом, і сам Творець, даючи життєве завдання, дарує також сили виконати його. Це є шляхом спасення та вічного життя.

Звернув увагу митрополит також, що саме заступництво Богородиці спричинилося до численних благодатей, які Господь уділяє людині. Яскравий приклад – весілля у Кані Галилейській, де саме на прохання Матері Христос вчинив своє перше чудо. «Довіряймо наше життя та справу нашого спасіння Пресвятій Богородиці, прислухаймося до Її голосу, який продовжує звучати, вказуючи на Христа: «Що лиш скаже вам, – робіть». Він промовляє до нас через Заповіді Божі та своє Провидіння, до чого слід прислухуватися й щиро виконувати. Пресвята Богородице, змилуйся над нами!»

По завершенні Літургії відбувся Чин освячення води та окроплення усіх вірних, що зібралися на спільну урочисту молитву з нагоди храмового празника.

Преслужба Львівської архієпархії

Зустріч протопресвітерів Львівської архієпархії у Брюховичах

13-14 вересня в Реконекційно-відпочинковому центрі «Світлиця» в Брюховичах відбулася дводенна робоча зустріч протопресвітерів Львівської архієпархії, присвячена обговоренню важливих питань та викликів життя архієпархії.

Одним із центральних питань, яке обговорили учасники зустрічі, стало питання важливості вакцинації та відповідального ставлення до свого здоров'я, особливо актуальне в умовах пандемії Covid-19. Цю проблему розглянули в контексті тези «Тіло – храм Святого Духа», аналізуючи виклики служіння в часі пандемії та заходи, які можливо вжити для збереження власного здоров'я.

Другою важливою темою зустрічі став фільм «Католицизм», який презентували о. Олег Кіндій та с. Климентія (Луків). Після перегляду стрічки відбулося обговорення можливості проведення нової євангелізації дорослих членів парафій Львівської архієпархії. Зокрема, методичний матеріал на основі фільму є джерелом для євангелізаційних програм, що можуть реалізовуватися в парафіяльних спільнотах. Це частина проекту «Католицизм», заснованого на однойменній праці єпископа Роберта Баррона.

Важливим елементом зборів стала спільна молитва – 14 вересня, в день початку індикту, Божественну Літургію в «Світлиці» звершив Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, у співслужінні Преосвященного владика Володимира, єпископа-помічника Львівської архієпархії, та присутнього тут духовенства. Митрополит також звернувся зі словом науки до учасників зустрічі.

Преслужба Львівської архієпархії

Початок навчального року в дитячому просторі «Ангелики»

14 вересня в дитячому просторі дошкільної освіти «Ангелики», що діє при Домі милосердя святого Миколая у Львові (вул. Короленка, 7), розпочався новий навчальний рік. З нагоди урочистості заклад відвідав Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії. Разом із капеланами, що опікуються Домом милосердя, владика звершив спільну молитву і благословив дітей та вихователів «Ангеліків» на добре та радісне навчання.

Дитячий простір дошкільної освіти «Ангелики» – це християнський простір добра, любові, знань, взаємодопомоги, віри та радості. Засновником дитячого простору є місія «Центр опіки сиріт» Львівської архієпархії УГКЦ, яка з 2009 року опікується дітьми-сиротами Львова та області. Простір надає послуги доброї та якісної освіти за доступною ціною.

Педагоги «Ангеліків» – це люблячі, творчі, життєрадісні люди, які своє життя присвятили дітям і є волонтерами молодіжного руху «Руки допомоги». Основним завданням простору є християнське виховання та ціннісне збагачення дитини. Тому програма включає Літургії, молитви, катехизу та духовний супровід.

Джерело: FB-сторінка о. Романа Прокоця

Владика Володимир під час II Молитовного сніданку: «Розділяти трапезу з іншими – це дуже родинна традиція»

10 вересня в приміщенні трапезної Українського католицького університету у Львові відбувся другий Молитовний сніданок. У заході взяв участь єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний Володимир та представники інших релігійних конфесій, влади міста й області різних рівнів, а також члени громадських організацій, медики, освітяни та інші діячі.

Преосвященний Володимир поблагословив Молитовний сніданок та звернувся з вітальним словом до усіх присутніх. «Сьогоднішня зустріч подібна до сніданку апостолів з Ісусом після Його воскресіння», – підкреслив владика і наголосив на цінності моменту ділення трапезою. На його переконання, це дуже родинна традиція.

Відтак архиєрей запросив усіх присутніх помолитися молитву Праведного митрополита Андрея за українські родини.

Пригадаємо, що Молитовний сніданок – це ініціатива Ради Церков, яка має на меті зібрати за одним столом впливових громадян міста, щоб будувати громадські зв'язки на християнських цінностях.

Преслужба Львівської архієпархії

Тридцятилітній ювілей парафії святих Ольги і Єлизавети

19 вересня парафія святих Ольги і Єлизавети у Львові урочисто відсвяткувала тридцятиліття з дня заснування. З цієї нагоди храм, що на площі Кропивницького, 1, відвідав Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. Тут владика разом із місцевим і запрошеним духовенством звершив Архирейську Божественну Літургію.

В часі Літургії хрестами з прикрасами було нагороджено о. Ігоря Калаша та о. Ігоря Демківа, сорудників парафії святих Ольги та Єлизавети. Цими нагородами Митрополит Львівський відзначив ієреїв за жертвне й плідне служіння для добра Церкви.

У слові-проповіді архирей проаналізував притчу про виноградник, наголошуючи, що кожна людина покликана слухати Боже слово і вірити йому, вшановуючи люблячого Творця, який дав їй життя. В особливий спосіб це стосується парафіяльної спільноти, яка вже тридцять років трудиться на Божу славу при своєму відновленому храмі. «Усі люди мають вибір, стоять перед Господом, якому служать або противляться Йому, якого люблять або заперечують. В цьому храмі, що відзначаємо тридцятиліття відчинення його для Божого культу та служіння, священники багато зробили, щоб вірні Богові люди ставали більш віруючими, а далекі від Господа щоби прийшли до Нього, наvertsалися з віддалених доріг до гідного християнського життя. Вітаю усіх з чудовою річницею відновлення храму та моління у ньому!» – наголосив архієпископ.

По завершенні Літургії з рук митрополита подяки отримали численні жертводавці та парафіяни, що долучаються до розвитку і розбудови парафії.

Також у рамках візиту митрополит освятив запрестольний хрест та іконостас у храмі святих Ольги і Єлизавети.

Пресслужба Львівської архієпархії

Духовно-психологічна віднова медпрацівників у Львівській архієпархії

17-19 вересня працівники клінічної лікарні швидкої медичної допомоги м. Львова взяли участь у духовно-психологічній віднові, яку організувала референтура у справах охорони здоров'я Львівської архієпархії УТКЦ.

Протягом цих днів медики жили у карпатському селі Орявчик з мальовничими краєвидами місцевих гір.

Духовну опіку над медичними працівниками провадив голова референтури та капелан лікарні швидкої допомоги о. Тарас Гадомський.

Медики мали можливість брати участь у Божественній Літургії, побувати на духовних

конференціях, а вечорами переглядати фільм та співати українські пісні.

Психологічну сторону віднови щодо запобігання емоційного вигорання забезпечувала психотерапевт Олена Ворона, працівниця центру психічного здоров'я Благодійного фонду «Шпиталь Шептицького».

Також у межах проекту медики відвідали екоферму «Плай», де мали змогу побачити господарство європейського зразка: екзотичних буйволів, кіз, рибне господарство, пасіку, а також подегустувати сири.

Джерело: Медичне капеланство Львівської архієпархії

Храмовий празник парафії Різдва Пресвятої Богородиці

21 вересня парафія Різдва Пресвятої Богородиці у Львові (майдан Івана Павла II, 1) відсвяткувала храмовий празник. З нагоди свята парафію відвідав Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. У співслужінні сорудників парафії та запрошеного духовенства митрополит звершив тут Архирейську Божественну Літургію, участь у якій взяли численні вірні – парафіяни та гості празничних урочистостей.

Слово своєї проповіді архирей звернув на подію народження Богородиці та євангельські приклади щирого, жертвного служіння Богові задля добра ближніх та власного спасіння.

По завершенні Літургії митрополит благословив вірних окропленням освяченої води. Відтак в рамках парафіяльного свята у Центрі ім. Довженка відбулося святкове дійство за участі вокально-хореографічного ансамблю «Панночка» та парафіяльного хору «Домінус». Протягом дня у фойє Центру була розміщена виставка робіт Дитячої школи мистецтв №5.

Пресслужба Львівської архієпархії

Храмовий празник у Кожичах

В переддень празника Воздвиження Чесного і Животворящего Хреста Господа нашого Ісуса Христа, 26 вересня, Високопреосвященний Архієпископ і Митрополит Львівський Ігор з нагоди парафіяльного свята звершив пастирський візит на парафію с. Кожичі Янівського протопресвітерату. Тут він очолив Архирейську Божественну Літургію, в якій йому співслужили протопресвітер о. Ігор Микущ, адміністратор храму о. Іван Михайлевський та о. Ярослав Гусак. В часі Літургії архирей виголосив проповідь про те, як важливо людині дбати про своє спасення. Опіраючись на старозавітню історію про мідного змія в пустелі, погляд на якого рятував людей від укусів гадюк, проповідник наголосив – Спаситель своєю наукою спонукав людей увірувати в Нього, щоби спастися.

Віра в Бога є джерелом спасення, і через неї навіть найтяжчі випробування є благодаттю: «Не слід ніколи нарікати чи звинувачувати Господа за терпіння, які нас облягають. Так, буває важко це витерпіти, витримати, але маємо можливість просити у Господа помочі, щоб Він допоміг нашому викликові. Його тягарі ніколи не облягають нас понад нашу силу». Людина мусить сама працювати над своїм спасенням, а Господь не покидає її, бо за добро дає велику нагороду. «Зростаємо у вірності Богові, щоб жодна зневіра не знаходила місця у нашому серці! Любімо хрест, бо на ньому Спаситель світу відкупив нас від вічної неволі! Хай Божа Мати допоможе нам збагнути вартість терпіння!» – закликав митрополит.

Після завершення відбувся Чин освячення води і благословення вірян та культових речей.

Пресслужба Львівської архієпархії

Блаженніший Святослав освятив пам'ятник блаженному Омеляну Ковчу в Любліні

Як в'язень німецького концентраційного табору «Майданек», отець Омелян Ковч взірцево подав нам приклад справжньої людяності. Священик довів, що навіть в умовах жорстокості і величезного терпіння людина завжди має вибір. Він допомагає нам навіть сьогодні зрозуміти виклики, які стоять перед християнами Сходу та Заходу в сучасному світі. На цьому акцентував Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав під час урочистостей з нагоди освячення, урочистого відкриття пам'ятника та вручення почесних відзнак блаженного священномученика Омеляна Ковча в Любліні (Польща), що відбулися 4 жовтня 2021 року.

Урочистості розпочалися з мистецького дійства Лешека Мондзіка, у якому прозвучав уривок з листа отця Омеляна Ковча під час його перебування у концтаборі «Майданек» до рідних. Відтак Отець і Глава УГКЦ Блаженніший Святослав спільно зі старшим єпископом-помічником Люблінської архидієцезії Мечиславом Ціслом звершили молитву та освятили монумент, творцями якого є скульптор Олександр Дяченко та архітекторка Марта Дяченко.

Продовжилася церемонія урочистого відкриття й освячення пам'ятника дев'ятою урочистою церемонією вручення відзнак блаженного Омеляна Ковча. Глава УГКЦ вручив відзнаку Агнешці Голланд. Наступними за взірць вірного служіння національним святощам, приклад справжньої любові до рідного народу, який вчить любити інших, відзнаку отримали «Пласт» і Рух дослідників Польської скаутської асоціації. Інші лауреати, серед яких Олег Сенцов, вже отримали відзнаку в Києві, а Деніел Фрід отримає її згодом.

Продовжилися урочистості виступом сестер Тельнюк, а завершилися покладанням квітів та запалюванням свічок біля новоосвяченого монумента в Любліні.

Департамент інформації УГКЦ

Глава Церкви привітав владика Йосафата Мошчича із 45-річчям

Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав привітав грамотою від себе та від імені Синоду Єпископів УГКЦ владика Йосафата Мошчича, єпарха Чернівецького і голову Ради з питань евангелізації при Главі УГКЦ, із 45-річчям від дня народження.

«У цей святковий день дякуємо Господеві за дар Вашого життя, святительського служіння та за інші дари, якими Він так рясно вас наділив і які Ви щедро примножили впродовж свого жертвового служіння Богові й Церкві», – сказано в тексті грамоти.

Предстоятель відзначив, що служіння владика Йосафата як єпископа Чернівецького є «прикладом доброго пастиря, який кладе душу за своїх овець». «Для тисяч вірних нашої Церкви, які проживають на Буковині, Ви стали турботливим батьком, ревним проповідником Христової правди. Високо цінуємо Вашу працю в царині евангелізації Божого люду. Не можемо оминати увагою і вашої активної участі в діяльності Синоду Єпископів УГКЦ», – мовиться у грамоті.

Департамент інформації УГКЦ

Єпархія Покрову Пресвятої Богородиці в Аргентині відсвяткувала свій престольний празник

3 жовтня в катедральному соборі Покрову Пресвятої Богородиці в місті Буенос-Айрес відбулися урочистості з нагоди престольного празника єпархії Покрову Пресвятої Богородиці в Аргентині. Архиерейську Божественну Літургію з цієї нагоди в супроводі духовенства очолив владика Даниїл Козлінський, єпарх єпархії Покрову Пресвятої Богородиці в Аргентині. Після довготривалої відсутності вірних у наших храмах, пов'язаної із пандемією, на святкову Божественну Літургію прибула велика кількість вірних єпархії та катедрального собору.

Особливістю цього річного святкування Покрову Пресвятої Богородиці в аргентинській єпархії були дві важливі події: вручення підрячника семінаристу другого курсу семінарії блаженного Омеляна Ковча брату Езекиїлові Детгеру та освячення новоспорудженого престолу, присвяченого святому папі Івану Павлу II.

Під час Божественної Літургії архиерей наголосив на важливості живої пам'яті та вдячності української громади в Аргентині святому папі, який залишив важливе свідчення віри та молитви за український народ і його Церкву. Владика Даниїл заохотив усіх плекати в собі ті чесноти, якими відзначався святий Іван Павло для християнської єдності та любові.

По закінченні Божественної Літургії архиерей подякував усім присутнім. Відтак єпископ освятив престол, споруджений для вшанування святого Івана Павла II. На престолі владика розмістив мощі першого ступеня (волосся святого папи), ласкаво надані Конгрегацією у справах святих.

Урочисті події завершили святковим обідом, на якому подякували всім, хто склав жертву на побудову вітара в катедральному соборі, і поручили їх під покров Пресвятої Богородиці.

Довідка

У 1987 році Папа Іван Павло II здійснив свій другий пастирський візит до Аргентини. Серед запланованих подій в Буенос-Айресі, на запрошення першого єпископа в Аргентині владика Андрея Сапеляка, він відвідав катедральний собор Покрову Пресвятої Богородиці в місті Буенос-Айрес. Під час спільної молитви у храмі Святіший Отець коронував мозаїку Пресвятої Богородиці, яка розміщена в апсиді святилища храму.

Слід згадати, що тодішня участь Івана Павла II у святковій програмі, яку підготувала українська спільнота, розпочала святкування Тисячоліття Хрищення Руси-України.

Преслужба єпархії Покрову Пресвятої Богородиці в Аргентині

Священик УГКЦ у Польщі отримав нагороду «Люблінський Ангелус»

Цьогорічну нагороду «Люблінський Ангелус» в категорії «суспільне служіння» отримав священик Української Греко-Католицької Церкви у Любліні (Польща) о. Стефан Батрух.

Нагороду «Ангелус» призначає капітула, до складу якої входять відомі представники різних середовищ м. Люблін. Це громадська, аполітична нагорода, адресована активним і сміливим людям, тим, хто успішний та реалізований у своєму життєвому покликанні. Її отримують люди, які своїм ставленням повертають надію та повагу до кожної людини. Лауреатами премії можуть бути окремі особи, установи чи кола, які виявляють духовні цінності через спосіб виконання своїх обов'язків, художню та благодійну діяльність.

Dziennik wschodni.pl

Інавгурація нового навчального року та посвята першокурсників у студенти УКУ

8 вересня у Львові стартували «Дні УКУ» – святкування з нагоди початку нового академічного року. У межах святкового тижня організували лекції, дискусії та презентації. 14 вересня відбулася інавгурація нового навчального року, зустріч з батьками першокурсників та їх посвята в студенти Українського католицького університету.

Подія розпочалася Архирейською Божественною Літургією в храмі Святої Софії – Премудрості Божої з нагоди храмового празника та початку нового літургійного року. Також у храмі освятили цеглинки з іменами жертводавців. До служіння долучилися десятки студентів та їхніх батьків, працівників УКУ та гостей.

Літургію очолив Високопреосвященний владика Борис, Митрополит Філадельфійський, президент УКУ. На проповіді він привітав студентів і звернувся до першокурсників з проханням старанно вчитися та осягати Божу мудрість в університеті.

«Кожен із нас є охрищенням. І це не просто зовнішній обряд, не просто проливання води на голову. Це другий початок нашого життя, життя в Христі. Цим хрищенням Господь прирівнює нас до себе. Кожен з нас покликаний чинити Боже Царство, зцілювати, втішати, допомагати іншим. Сьогодні Україна, цей університет, Церква, суспільство потребують вас більше, ніж коли-небудь, потребують тих, хто по-справжньому розуміє Божу Мудрість – ту Софію, яку возвеличуємо цим храмом і нинішнім храмовим празником. Нехай наука в цьому університеті готує вас до роботи, до заробляння на хліб, до того, щоб вирішувати життєві проблеми, але передовсім нехай вона допомагає жити щораз глибше у Христі, проголошувати Його Царство і бути готовими до вічності з Небесним Отцем», – зазначив владика Борис.

Після Літургії урочистою ходою всі вирушили до святкового шатра, де до студентів та гостей з привітальним словом звернулися ректор УКУ о. д-р Богдан Прах та ректор Львівської духовної семінарії Святого Духа о. д-р Ігор Бойко.

Відтак відбулося урочисте представлення першокурсників, яке провели декани факультетів, їхнє посвячення в студенти УКУ та зустріч із батьками.

«Духовна велич Львова»

З'їзд катехитів Івано-Франківської архієпархії УГКЦ

2 жовтня в Івано-Франківській духовній семінарії відбувся з'їзд катехитів. Загалом зібралось близько 220 катехитів з усіх протопресвітератів Івано-Франківської архієпархії УГКЦ.

Розпочалася зустріч Божественною Літургією, яку очолив Архієпископ і Митрополит Володимир Війтишин у співслужінні з ректором семінарії прот. Олексієм Данилюком та численним духовенством архієпархії.

У день катехита владика Володимир у своїй проповіді наголосив на правильному вихованні молоді та дітей, які повинні зберігати християнські цінності у теперішньому секуляризованому світі. Архирей зауважив, що катехит несе велику відповідальність, адже виховує молоде покоління, яке стане цвітом і майбутнім нації. На завершення архирей уділив благословення на катехитичне служіння усім присутнім катехитам, що і було метою з'їзду, на плідне служіння й навчання та вручив грамоти. Усім присутнім квартет семінарії заспівав велично «Многая літа».

Після Літургії відбувся обід, після чого катехитам представили Катехизм для молоді, який нещодавно проголосили в УГКЦ, – «Ми йдемо з Христом». Також важливою була робоча зустріч, де обговорювалися проблеми розвитку катехизації в парафіях.

На завершення митрополит Володимир поблагословив усіх та побажав Богом благословенної праці.

Пресслужба Івано-Франківської архієпархії

У Бериславі на Херсонщині відкрили благодійну кухню

У неділю, 3 жовтня, при парафії Мучеників Макавейських Одеського екзархату УГКЦ в м. Берислав Херсонської області відкрили благодійну кухню-їдальню «П'ять хлібів і дві риби».

Безкоштовний обід, який роздаватимуть щонеділі на території парафії, передбачений для різних категорій потребуючих осіб, що сьогодні перебувають у складних життєвих обставинах. «Так ми намагаємося відповідати на заклик Господа творити справи милосердя для кожного, хто потребує нашої допомоги. Ця подія згуртувала всю нашу громаду і показала, що наші парафіяни справді мають добрі, чуйні і милосердні серця, які вміють любити», – прокоментував подію організатор, настоятель парафії о. Олександр Більський.

Розпочався захід Божественною Літургією, яку очолив синкел у справах соціального служіння Одеського екзархату о. Василь Колодчин. Під час проповіді, роздумуючи над словами Спасителя «Дайте ви їм їсти», о. Василь звернув увагу на те, що «Христові апостоли знайшли всього лиш п'ять хлібів і дві рибини, які принесли, щоб Господь їх поблагословив, і цього вистачило, щоб

нагодувати стількох людей. Сьогодні ми відкриваємо нашу кухню-їдальню з такою символічною назвою «П'ять хлібів і дві риби», і дай Боже, щоб ця справа успішно розвивалася і приносила добрі плоди».

Після Літургії о. Василь Колодчин освятив приміщення кухні та окропив всіх присутніх свяченою водою.

Після молитви і благословення хлібів та риб на території храму з рук о. Василя і о. Олександра кожен отримав шматок символічної поживи. Потім потребуючі особи спожили в благодійній їдальні перший обід. Рівно ж усі отримали продуктові набори.

Благодійна кухня-їдальня «П'ять хлібів і дві риби» при парафії Мучеників Макавейських УГКЦ в м. Берислав розпочала свою роботу з ініціативи адміністратора парафії о. Олександра Більського і за підтримки фонду митрополита Андрія Шептицького, Львівської освітньої фундації, парафіян парафії Святого архистратига Михайла з м. Болонья (Італія), парафіян парафії Різдва Пресвятої Богородиці с. Зміївка та інших жертводавців.

Пресслужба Одеського екзархату

Владика Богдан (Дзюрах) обраний членом трьох робочих комісій Німецької єпископської конференції

21 вересня, у другий день роботи Генеральної асамблеї Німецької єпископської конференції (НЕК), єпископи обирали нових очільників та членів 14 робочих комісій НЕК. Апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та країнах Скандинавії владика Богдан (Дзюрах) був обраний до трьох комісій, а саме – Комісії у справах мігрантів, Комісії у справах сім'ї та родини і Комісії Церкви у світі.

Єпископські комісії виконують у межах єпископської конференції Ні-

меччини потрійне завдання:

1) спостерігати за розвитком у сферах своїх компетенцій та готувати проекти заяв для Пленарного зібрання усього єпископату;

2) втілювати в життя рішення Генеральної асамблеї та Постійної ради НЕК;

3) виконувати поточні завдання.

«У привітальному слові до німецьких єпископів я заявив про свою відкритість до співпраці на різних рівнях і що не сприйматиму цю співпрацю як вулицю з одностороннім рухом. Тож моя згода на участь у роботі цих комісій була логічним наслідком цієї заяви і того, що до членства в Комісії у справах сім'ї та родини голова цієї комісії архієпископ Берлін Гайнер Кох запросив мене заздалегідь. Крім цього, я сподіваюся, що через членство у згаданих комісіях я зможу краще послужити нашій Церкві в країнах екзархату та на материнських землях», – сказав владика Богдан в коментарі для пресслужби Апостольського екзархату в Німеччині.

За матеріалами Апостольського екзархату в Німеччині та країнах Скандинавії

«Слухайте!» Тема 56-го Всесвітнього дня суспільних комунікацій

«Слухайте!» – такою лаконічною є тема, яку Папа Франциск обрав на 56-й Всесвітній день суспільних комунікацій, який відзначатиметься 29 травня 2022 року. Після цьогорічного послання, зосередженого на закликіві піти і побачити, в наступному посланні Святіший Отець просить світ комунікації наново навчитися слухати.

В оприлюдненому 29 вересня комюніке зазначається, що пандемія торкнулася та поранила всіх, тож усі потребують бути вислуханими та втішеними. «Слухання є фундаментальним також і для доброї інформації. Пошуки істини починаються зі слухання», – наголошено в повідомленні, додаючи, що це також стосується свідчення через засоби комунікації, адже кожен діалог, кожен стосунки починаються зі слухання. Тож також і для професійного зростання представники комунікаційної галузі «повинні наново навчитися багато слухати».

«Вважайте, отже, як слухаєте», – каже Ісус, навчаючи народ, про що читаємо у 18-й главі Євангелії від Луки. І щоб могли насправді слухати, потрібна мужність, потрібне вільне та відкрите серце, в якому немає місця для упереджень. «Тож у цей час, коли вся Церква запрошена зайняти поставу слухання, щоб навчитися бути синодальною Церквою, всі ми запрошені наново відкрити слухання як суттєвий елемент доброї комунікації», – завершується повідомлення Прес-служби Святого Престолу.

Відзначення Всесвітнього дня суспільних комунікацій було започатковане Другим Ватиканським Собором. Він відзначається у неділю перед П'ятидесятницею, його тема оголошується 29 вересня, коли літургійно вшановується архангел Гавриїл, небесний покровитель телекомунікаційної галузі, а відповідне Папське послання оприлюднюється 24 січня, в день літургійного спомину святого Франциска Сальського, небесного покровителя журналістів.

За матеріалами «Vatican News»

Апостольський нунцій вручив вірчі грамоти Президенту України

Президент України Володимир Зеленський прийняв вірчі грамоти в Апостольського нунція Вісвальдаса Кульбокаса. У розмові з нунцієм він наголосив, що Україна цінує двосторонній діалог зі Святим Престолом, який розвивається та поглиблюється.

«У нас особливі взаємини зі Святим Престолом. Ми вдячні Папі Римському за його постійну підтримку у промовах, молитвах, згадуваннях про Україну і складну ситуацію для людей на тимчасово окупованих територіях. Ми це цінуємо», – зауважив президент.

Володимир Зеленський зазначив, що особливо важливою подією в контексті зміцнення відносин зі Святим Престолом може стати візит Його Святості Папи Франциска до України. Глава держави нагадав, що цього року в Україні відзначали 20-ту річницю візиту Святого Папи Івана Павла II, і ми очікуємо на нову апостольську подорож до нашої держави.

Апостольський нунцій зі свого боку подякував президенту за евакуацію з Афганістану 18 студентів та членів їхніх родин.

Під час зустрічі Президент України окремо зупинився на питанні беатифікації праведного слуги Божого митрополита Андрія Шептицького, на яку так очікує український народ.

РІСУ

Папа Франциск: міжнародні зустрічі говорять про мир, але видатки на зброю зростають

Папа Франциск запалює свічку під час зустрічі за мир, 20 жовтня 2020 (Vatican Media)

«Піклування як нове ім'я миру» – під таким гаслом у неділю, 10 жовтня, відбувся Марш миру від міста Перуджі до міста Ассізі в Італії. Ця ініціатива, що відбувається раз у кілька років, була започаткована 1961 року та проводиться наприкінці вересня чи на початку жовтня. Її учасники долають 24 кілометри, завершуючи своє паломництво у місті святого Франциска.

По завершенні цьогорічного маршу архієпископ Доменіко Соррентіно, ординарій Ассізі, Ночери-Умбри і Гвальдо-Тадіно, зачитав вітання, що надійшло від Папи Франциска, який у контексті теми цьогорічного заходу назвав «позитивним знаком часу» той факт, що цінність піклування сьогодні зустрічає дедалі ширше схвалення.

«Піклування у дійсності є протилежністю до байдужості, до відкинення мов непотребу, до порушення гідності іншого, тобто до тієї антикультури, що лежить в основі насильства та війни», – пише Глава Католицької Церкви, зазначаючи: «На жаль, також і сьогодні, після величезних світових воєн і багатьох регіональних конфліктів, які знищили народи та країни, досі, що є обурливим, держави витрачають величезні суми грошей на озброєння, в той час як на міжнародних конференціях проголошується мир, відводячи, в дійсності, погляд від мільйонів братів і сестер, яким гостро бракує необхідного для прожиття, або ж які ведуть існування, не гідне людини». А тому Папа наголошує на необхідності «прямувати дорогою піклування», і не один раз в році, але кожного дня, «з допомогою Господа Бога, який є батьком усіх і про всіх піклується, щоб ми навчилися жити разом як брати та сестри».

За матеріалами «Vatican News»

Франція: рапорт про насилля проти неповнолітніх у Церкві. Біль Папи

«Своїми молитвами Папа ввіряє Господеві Божий люд у Франції, особливо постраждалих, аби Він дарував утіху та відраду, і щоб через справедливість могло статися чудо оздоровлення», – повідомив директор Ватиканського прес-центру Маттео Бруні, коментуючи оприлюднення у Франції рапорту, який є плодом 2,5-річної праці незалежної комісії щодо випадків сексуальних зловживань супроти неповнолітніх у французькій Церкві.

Речник Апостольської Столиці зауважив, що про оприлюднення цього рапорту Святішого Отця проінформували французькі єпископи, з якими він нещодавно зустрічався в рамках візитів ad limina. «Його думка, – додав він, – лине, насамперед, до постраждалих, з великим жалем за їхні рани та з вдячністю за мужність заявити про злочин, і до Церкви у Франції, щоби в усвідомленні цієї жахливої дійсності, єднаючись зі стражданнями Господа за Його найбеззахисніших дітей, вона змогла ступити на дорогу викуплення».

Ці слова і запевнення у молитві Святішого Отця надійшли у делікатний момент у житті Церкви у Франції, адже саме на 5 жовтня 2021 року було призначено оголошення підсумків праці незалежної комісії, яка з доручення єпископів та чернецтва країни провела розслідування випадків сексуальних зловживань, скоєних проти неповнолітніх. Рапорт, над яким трудилася 21 особа, ґрунтується на свідченнях, пошуках і на даних з архівів. Він є дуже детальним, але не претендує на вичерпність. Як вже було оголошено для преси попередніми днями, комісія припускає від 2900 до 3200 священників і богопосвячених осіб, причетних до злочинів педофілії в період між 1950 та 2020 роками. Загалом припускається, що кількість постраждалих у церковному середовищі протягом зазначеного часу може сягати 330 тисяч, 216 тисяч з яких були жертвами священників чи богопосвячених осіб.

Розслідування вказує на високий рівень зловживань супроти неповнолітніх в усьому суспільстві. Особливістю церковного середовища є те, що постраждалими в більшості були хлопчики (80%), в той час як у загальнонаціональному контексті 75% становлять дівчатка. Понад половина випадків (56%) мали місце протягом перших 20 років досліджуваного періоду, тобто між 1950 і 1969 роками. Наступними роками відзначено спад, а політику нульової терпимості впроваджено лише в 2000 році. Як не парадоксально це може звучати, та набагато менше випадків зафіксовано в традиційно католицьких регіонах країни, де є більша кількість практикуючих, а, отже, частіші контакти з духовних осіб з вірними.

Коментуючи представлені дані, голова Єпископської конференції Франції архієпископ Ерік де Мулен-Буфор визнав, що результати дослідження виявилися гіршими, ніж очікувалося. За його словами, це вражаюча картина. Просячи в постраждалих пробачення, він запевнив, що Церква є рішучою в тому, щоби більше ніколи не доходило до приховування та недооцінювання таких учинків.

За матеріалами «Vatican News»

Блаженніший Святослав на зустрічі ССЄ з кардиналом Пароліном: «Війна в Україні – це війна в Європі»

В рамках Пленарної асамблеї Ради єпископських конференцій Європи відбулась зустріч з Держсекретарем Святого Престолу кардиналом П'єтро Пароліном. У своїй промові кардинал Паролін наголосив, що побудова миру у сучасному світі є найголовнішим дипломатичним завданням Святого Престолу.

«Усвідомлюючи свою релігійну природу та вселенську місію, Святий Престол докладає всіх зусиль для побудови миру в сучасному світі, у радикальний спосіб відкидаючи війну як інструмент вирішення конфліктів між державами. Лише в душі довіри, діалогу та солідарності між усіма, хто несе відповідальність у міжнародних відносинах, а також у щоденних побутових обставинах, можна будувати справжній мир як дар прощення та примирення, дружніх та братерних відносин, істини та любові», – наголосив ватиканський дипломат у своєму слові до очільників європейських єпископатів.

Блаженніший Святослав подякував Держсекретарю Святого Престолу за «постійні дипломатичні зусилля для досягнення миру в Європі» та наголосив, що «Україна вже восьмий рік страждає від російської агресії на сході країни, і війна в Україні – це війна у Європі». Глава УГКЦ попросив очільника Святого Престолу та представників європейських єпископських конференцій і надалі допомагати Україні у її праві на відновлення справедливого миру.

Верховний суд Італії підтвердив право вивішувати Розп'яття в шкільних класах

Верховний суд Італії підтвердив право вивішувати Розп'яття в шкільних класах

Якщо зацікавлена шкільна спільнота так вирішує, то в шкільному класі може бути поміщене Розп'яття, присутність якого не є актом дискримінації щодо вчителя, незгідного з цим з причини віровизнання. Таке рішення прийняла Касаційна палата Верховного суду Італії, оприлюднене 9 вересня 2021 року. Ним поставлено крапку в десятирічному процесі, який розпочався з ініціативи вчителя з центральної італійської міста Терні, який вимагав усунути Розп'яття зі стіни в класі, в якому він проводив уроки. Згідно з рішенням касаційної інстанції, вивішування Розп'яття, «з яким у такій країні як Італія пов'язаний життєвий досвід спільноти та культурна традиція народу, не становить акту дискримінації».

«Судді Верховного Суду підтверджу-

У контексті розмови кардинала Пароліна про сучасну екуменічну ситуацію в Європі, Блаженніший Святослав наголосив, що тема екуменізму для України має важливе життєве значення. «Сьогодні Україна є місцем протистояння між двома патріархатами. Дуже важливо, що обидві сторони цього протистояння визнають Католицьку Церкву як їхнього співрозмовника. Тому ми мусимо докласти усіх зусиль для подолання сучасної кризи у світовому православ'ї». Глава УГКЦ пригадав, що під час нещодавньої зустрічі східних католицьких єпископів Європи у Будапешті було знову заявлено про готовність створення Missio Eumenica Східних Католицьких Церков Європи на основі екуменічної карти ССЄ, підписаної у Страсбурзі.

Пленарна асамблея Ради єпископських конференцій Європи тривала в Римі протягом 23-26 вересня. На її завершення учасники обрали новий склад правління інституції, що вже впродовж 50 років об'єднує єпископські конференції Європи. Президентом ССЄ було обрано архієпископа Вільнюса Gintaras Linas Grušas. Кардинал Jean-Claude Hollerich, Архієпископ Люксембургу, та єпископ Ladislav Németh, президент Міжнародної єпископської конференції свв. Кирила та Методія в Белграді, були обрані віцепрезидентами.

Секретаріат Глави УГКЦ в Римі

Священик УГКЦ ввійшов до Міжнародної богословської комісії Конгрегації доктрини віри

Священик УГКЦ та професор історії богослов'я в Католицькому університеті Нотр-Дам у США Юрій Авакумов був номінований Папою Франциском членом Міжнародної богословської комісії, яка діє при Конгрегації доктрини віри Римської курії. Дванадцять нових членів походять з різних наукових інституцій, процес обрання тривав від 2020 року в консультації з єпископськими конференціями всього світу та синодами Східних Католицьких Церков.

На сьогодні членами міжнародної богословської комісії є 28 науковців з різних країн світу. Новим секретарем було номіновано о. П'єро Кода, богослова та філософа, доцента Богословського інституту «Софія» в Лупп'яно (Італія). Отець Кода є відомим фахівцем у галузі екуменізму та міжрелігійного діалогу, автором багатьох богословських книг міжнародного значення.

Представник УГКЦ вперше увійшов до складу Міжнародної богословської комісії. Отець Юрій Авакумов народився у м. Петербурзі. Навчався в Петербурзькому державному університеті, Петербурзькій православної духовній академії та Мюнхенському католицькому університеті, де здобув ступінь доктора богослов'я.

Автор численних наукових праць у галузі історії середньовічного богослов'я та історії УГКЦ в Україні та Росії. Священниче рукоположення отримав із рук владики Юліяна (Вороновського) у 1992 році у Львові. У 1995-2007 роках – душпастир російськомовних католиків в архидієцезії Мюнхена та Фрайзінга в Німеччині. Від 2007 року – декан гуманітарного факультету Українського католицького університету у Львові. У 2008 році о. Юрія Авакумова було призначено членом ради постійних експертів богословського відділу Патріаршої курії УГКЦ. Дослідник спадщини митрополита Андрія Шептицького.

Згадана Міжнародна богословська комісія є інституцією, яка допомагає Конгрегації доктрини віри у вивченні найважливіших доктринальних питань. Очолює комісію кардинал Луїс Ладарія, префект Конгрегації доктрини віри. Члени комісії кожного року збираються на пленарне засідання та представляють Святішому Отцеві результати богословських досліджень стосовно актуальних питань доктрини віри Католицької Церкви.

Секретаріат Глави УГКЦ в Римі

Вперше в Україні священики УГКЦ та ПЦУ пройшли вишкіл медичних капеланів

12 жовтня у Патріаршому домі вперше в Україні медичні капелани отримали дипломи про спеціалізований вишкіл, який тривав упродовж двох років. До вишколу долучилося десять священнослужителів, серед яких – клірики УГКЦ та ПЦУ з різних куточків України.

Навчання відбувалося під егідою Патріаршої комісії у справах душпастирства охорони здоров'я УГКЦ. Дипломи капеланів-випускників з підписом голови Патріаршої комісії завірили печаткою Львівського медичного коледжу післядипломної освіти – як свідчення того, що під час курсу опанували і дисципліни, яких навчали викладачі коледжу.

Як зізналася голова Комісії УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я с. Севастіяна Карвацька, курс для медичних капеланів започаткували у 2019 році, ще до всесвітньої пандемії. З часом, через пандемію COVID-19, актуальність такого вишколу лише зростає.

У рамках курсу слухачі мали змогу чимало довідатися про аспекти психологічного супроводу людей, які переживають недугу. Священик о. Іван Дмитраш, котрий закінчив навчання на курсі, розповів, що тренери зокрема навчали учасників ставити себе на місце пацієнта і показували, що людина переживає у такому стані, чи що відчувають її рідні.

Привітала присутніх директор Львівського медичного коледжу післядипломної освіти Леся Вовк, яка наголосила, що коледж завжди готовий продовжувати подальшу співпрацю з Комісією УГКЦ у справах душпастирства охорони здоров'я у нових і подальших проектах.

Після вручення дипломів про завершення навчання на курсі також урочисто відзначили медиків.

За матеріалами «Vatican News»

«Духовна велич Львова»

Синод Єпископів УГКЦ затвердив низку нових документів

У зв'язку із карантинними обмеженнями, запровадженими урядами різних країн задля боротьби із поширенням пандемії Covid-19, щорічний Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви відбувався у новому форматі кількох онлайн-зустрічей від 30 березня до 29 вересня та складався із трьох загальних зустрічей та двох регіональних етапів. Серед регіональних зустрічей відбулися окремі обговорення із єпископами із Північної Америки (США і Канада), із єпископами з Південної Америки (Бразилія, Аргентина) та Австралії, із єпископами з Західної та Центральної Європи (Франція, Великобританія, Італія, Польща), а також із єпископами з України.

За підсумками щорічних засідань було прийнято низку документів.

Інструкція про перебування священнослужителів поза межами єпархії та чотири розділи майбутнього Кодексу канонів УГКЦ

Канонічний відділ УГКЦ представив на розгляд синодальним отцям Інструкцію про перебування священнослужителів поза межами єпархії, а синодальна робоча група – чотири розділи майбутнього Кодексу канонів УГКЦ: «Монахи та інші ченці і члени інших спільнот богопосвяченого життя», «Судочинство», «Дочасне майно Церкви» та «Ієрархічна структура УГКЦ», які були прийняті у першому читанні.

Владика Теодор Мартинюк, один із членів робочої групи, з цього приводу зазначив: «Значний акцент ставиться на джерела. Адже хочеться, щоби голос наших попередників був почутий і дійшов до сьогодні. Ми намагалися також шукати джерела наших чинів і згромаджень з кінця XIX – початку XX ст., щоби їхнє надбання стало багатством для всіх. Методологія нашого підходу полягала у наступному: яким чином ми можемо відповісти на сучасні потреби і виклики, запити та труднощі наших чинів і згромаджень, за допомогою тих джерел, які не втрачають своєї актуальності, пристосувавши їх та враховуючи новий контекст та обставини. Це наше застосування принципу *ad fontes*, запропонованого II Ватиканським Собором». Очевидно, що деякі новітні виклики, за словами владика Теодора, потребували витворення нових канонів, яких не існувало дотепер.

Напрями підготовки кандидатів до священства в УГКЦ

Відтак Патріарша комісія у справах духовенства на чолі із Преосвященним владикою Богданом Данилом представила Напрями підготовки кандидатів до священства в УГКЦ з урахуванням викликів та особливостей сучасної культури. Перша редакція цього документа була ухвалена у 2018 році, як зазначив у своєму коментарі для пресслужби секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ владика Богдан. «Кожні десять років, у зв'язку з різноманітними культурними змінами, Напрями підготовки священників потребують оновлення. Саме тому наша Комісія у справах духовенства здійснила чергове оновлення цього документа. Щорічний документ включає найновіші напрацювання Католицької Церкви у справі формації кандидатів до священства та священнослужителів. Серед них – «Довідник для служіння і життя священників», виданий Конгрегацією у справах духовенства в 2013 році, «Дар пресвітерського покликання», виданий тією ж Конгрегацією у 2016 році, та Апостольська конституція Папи Франциска «*Veritatis Gaudium*» [«Радість правди»] від 2017 року. Проте основою цього документа залишаються духовно-літургійна традиція Київської Церкви та найновіші постанови Синодів Єпископів УГКЦ. Напрями стосуються усіх чотирьох вимірів формації духовенства: загальнолюдського, духовного, інтелектуального та душпастирського. Маємо надію, що ці оновлені Напрями підготовки кандидатів до священства в УГКЦ краще допоможуть нашим семінаріям у формації та вихованні майбутнього нашої Церкви та суспільства», – мовив Преосвященний владика Богдан Данило.

Оновлена Концепція єкуменічної позиції УГКЦ

Голова Комісії УГКЦ для сприяння єдності між християнами отець Ігор Шабан представив на розгляд синодальним отцям оновлену Концепцію єкуменічної позиції Української Греко-Католицької Церкви, яка відтак була затверджена. Причиною цього оновлення стало завершення дії Декрету, яким попередня концепція була проголошена на п'ять років, та зміна еклезіальної ситуації в Україні. Отець д-р Ігор Шабан у коментарі пресслужбі секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ окреслив важливість цього документа: «Єкуменічна концепція – це документ нашої Церкви, що описує мету, тобто єдність усіх християн в одній Святій Церкві, шлях, яким ми хочемо до цього йти, а також наші стосунки з іншими християнами. Ми осучаснили тексти, які стосуються відносин Української Греко-Католицької Церкви з іншими християнськими Церквами та спільнотами». Розповідаючи про період підготування цього документа, отець Ігор зазначив: «Ми звернули особливу увагу на універсальний вимір діалогу. Зокрема, було підкреслено вагомість конкретних документів Спільної міжнародної комісії з богословського діалогу між Римо-Католицькою Церквою та Православною Церквою. Беручи до уваги ці документи, які мають універсальний вимір, ми прагнемо їх аплікувати в нашу локальну реальність, позначену місцевими обставинами».

Крім цього, триває робота щодо оновленого перекладу українською мовою Божественної Літургії святого Івана Золотоустого.

Пресслужба секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ

Презентація Євангелія та книги Діян апостолів для незрячих

На фото (ліворуч): о. Петро Жук, голова Катехитичної комісії Київської Архiepархії, ректор Київської Трьохсвятительської семінарії; Наталя Щербань, член президії Центрального правління Українського товариства сліпих, директор Республіканського будинку звукозапису і друку Українського товариства сліпих; Геннадій Євсев'єв, президент Всеукраїнської громадської організації людей з інвалідністю по зору "Генерація успішної дії", о. Андрій Стадницький, керівник проектів Патріаршої катехитичної комісії УГКЦ.

2 жовтня у Патріаршому соборі в Києві, в рамках святкування Дня катехита у Київській архiepархії, відбулася презентація книг Євангелій від Матея, Марка, Луки та Івана і книги Діян апостолів, написаних рельєфно-крапковим шрифтом Брайля. Нове видання стало результатом співпраці Патріаршої катехитичної комісії Української Греко-Католицької Церкви з Українським товариством сліпих.

Під час презентації до присутніх звернувся о. Петро Жук, голова Катехитичної комісії Київської архiepархії, ректор Київської Трьохсвятительської семінарії: «Ми представляємо сьогодні унікальне видання для незрячих, завдяки якому вони можуть пізнати світло віри, доторкнутися до нього. Через цей дотик своїх пальців вони можуть прочитати і записати у своєму серці Божі слова. У цих стінах це вже третя презентація видань для незрячих. Минулого року ми представляли Біблію для дітей та молитовник «Прийдіте, поклонімся», написані шрифтом Брайля. Дякуємо Богові, що світло віри сьогодні дароване для усіх людей, в тому числі для незрячих».

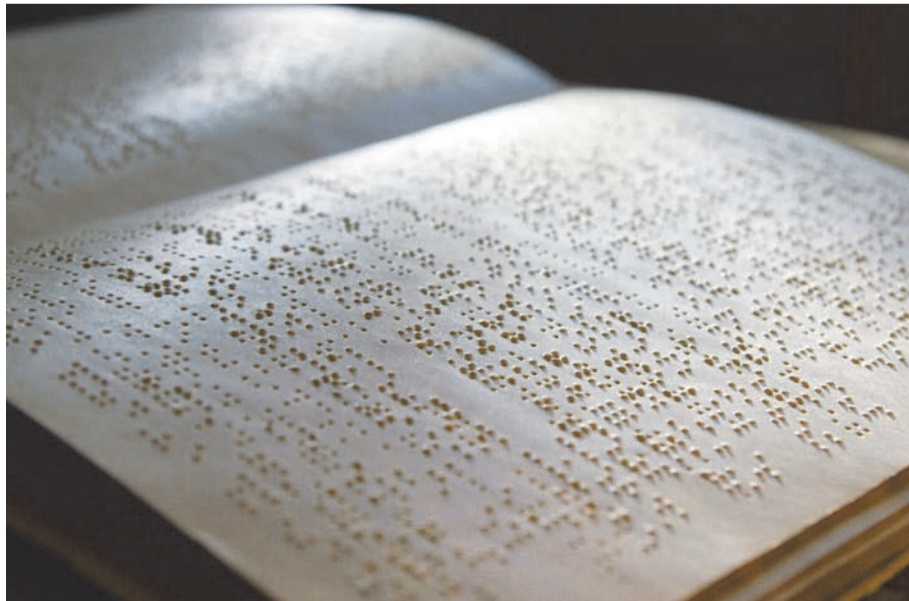
Керівник проектів Патріаршої катехитичної комісії УГКЦ о. Андрій Стадницький наголосив на тому, що «протомотором усіх цих видань є, безсумнівно, Блаженніший Любомир, бо він сам добре відчував потребу незрячих і надихав нас послужити їм. Ми, як Церква, усі є потребуючими Слова Божого і сьогодні дякуємо усім, хто відгукнувся і допоміг

нам організувати друк цих видань».

Член президії Центрального правління Українського товариства сліпих, директор Республіканського будинку звукозапису і друку Українського товариства сліпих Наталя Щербань також звернулася зі словами подяки: «Я представляю Українське товариство сліпих, яке об'єднує понад 30 тисяч незрячих осіб, які проживають в Україні. Сьогодні хочу подякувати УГКЦ за те, що долучила нас до створення цього дуже важливого у нашому житті проекту. Чому важливого? Бо на цих сторінках незрячі особи тепер також зможуть шукати Божої поради і підтримки, читати про віру і Божу любов, про справжні цінності життя, духовно себе зміцнювати і збагачувати. Для нас, незрячих, особливо тих, хто втратив зір вже в дорослому віці, дуже потрібним є те зерно духовності – Святе Писання. Хочу зауважити, що готували його до друку переважно теж незрячі люди, які ретельно чували над кожним словом у цих книгах».

Пані Наталя висловила сподівання на подальшу співпрацю з УГКЦ й одразу запропонувала новий проект – видати новий катехизм для молоді «Ми йдемо з Христом» шрифтом Брайля, «бо серед незрячих є дуже багато молодих людей, для яких теж дуже важливо у сучасному світі знайти Бога і себе».

*Підготувала Юлія Козіброда
Патріарша катехитична комісія УГКЦ*

Парафія Воздвиження Чесного Хреста відсвяткувала храмовий празник

Львівська парафія Воздвиження Чесного і Животворящого Хреста Господнього (вул. Наукова, 19) урочисто відсвяткувала храмове свято. З цієї нагоди її відвідав Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський.

Празничні богослужіння розпочалися в неділю перед Воздвиженням, 26 вересня, зі Всенічного Бдіння, яке у співслужінні сотрудників парафії звершив митрополит. Святкову Вечірню та Утреню супроводжував співом молодіжний парафіяльний хор.

27 вересня, у день свята Всемірного Воздвиження Чесного і Животворящого Хреста Господнього, була звершена Архієрейська Божественна Літургія, в якій архієреєві співслужили місцеві та запрошені священнослужителі. Перед її початком митрополит освятив новоспоруджений іконостас храму.

В часі Літургії сотрудників парафії було нагороджено за гідне та жертвне служіння. Зокрема, о. Михайло Сарабаха, парох парафії Воздвиження, отримав з рук Митрополита Львівського нагрудний хрест із прикрасами, а о. Михайло Пазиняк, о. Олег Жаровський та о. Петро Турко – жовті нагрудні хрести.

Слово проповіді архієрей скерував на подію віднайдення та вшанування Хреста Господнього, а також на роздуми про роль Хреста у спасенні людини. Розп'яття умертвило людське тіло Сина Божого, але не дух Господній.

По завершенні Літургії архієрей вручив подячні грамоти майстрам та іконописцям іконостасу, а також жертводавцям, що спричинилися до його спорудження та розвитку парафії.

Відтак було звершено Чин освячення води, окропленням якої опісля митрополит благословив вірних.

Пресслужба Львівської архієпархії

Світлина Юрія Чухнія

Фестиваль «Вітер На-Дії» у Львові

12 вересня у Львові відбувся фестиваль «Вітер На-Дії». Локація фестивалю – Український католицький університет.

Захід розпочали Архієрейською Божественною Літургією у храмі св. Софії – Премудрості Божої, яку очолив Преосвященний владика Володимир, єпископ-помічник Львівської архієпархії УГКЦ. Владика підкреслив значення молодіжного заходу: «Ми прибули на фестиваль з різними відчуттями та питаннями, а більшість із нас стоїть на шляху пошуку свого покликання. Не біймося ставити питання Богові, і також отримати на нього відповідь. Божі заповіді є фундаментом для християнського життя. Важливо рухатися вперед до своєї цілі, адже кожна людина має своє покликання. Але через матеріальні спокуси людина ризикує втратити радість, а особливо зійти зі шляху до Царства Небесного. Храм – це школа, яка дивиться на велику перспективу і провадить до вічної радості. У цій школі завжди присутній великий і добрий вчитель. Тому вчимося робити правильні інвестиції у власне життя».

Спільно на Літургії молився також отець Жоао Шагас з Риму, відповідальний за душпастирство молоді у Католицькій Церкві.

Цьогоріч гасло фестивалю – «Дзвін до змін». Як зізнається голова Патріаршої комісії у справах молоді о. Ростислав Пендюк, цими словами закликають людей не зупинятися перед викликами пандемії коронавірусної інфекції. «Цим гаслом ми засвідчуємо, що пандемія не є проблемою. Це нагода до змін, зокрема пристосування до нової реальності. Адже будь-які труднощі є нагодою, щоби знайти себе», – каже о. Ростислав.

Цьогоріч на фестивалі було організовано понад 40 дискусійних майданчиків, близько 120 спікерів. Для учасників також підготували денну та вечірню сцени для музичних виступів. Увечері відбувся музичний виступ гуртів «ДикоBrass» і «ФІОЛЕТ». Хедлайнери концерту – електро-фолк гурт «Go-A» – представники України на пісенному конкурсі «Євробачення-2021».

«Духовна велич Львова»

У Марійському духовному центрі «Зарваниця» відбулося XIII військово-паломництво

Упродовж 18-19 вересня в Марійському духовному центрі «Зарваниця» відбувається щорічне військово-паломництво. Цього року воно відбулося під гаслом «Бути поруч». Через карантинні обмеження воно відбулося в онлайн-форматі, тому багатотисячних військових зібрань не було. Участь у прощі взяли окремі капелани, родичі загиблих, ветерани та діти військовослужбовців.

Розпочалася проща в суботу з урочистої зустрічі владыки Михаїла Колтуна – керівника Департаменту військового капеланства Патріаршої курії УГКЦ, єпарха Сокальсько-Жовківського. Він очолив подячний молебень біля Зарваницької ікони Божої Матері. По цьому до присутніх звернувся о. Андрій Зелінський – один з організаторів прощі, заступник керівника Департаменту військового капеланства, який зазначив, що гасло прощі обрали не випадково, адже воно найкраще відображає покликання капелана. «Бути поруч в окопах і в пункті постійної дислокації, бути поруч у шпиталі з пораненими і з родинами полеглих, поруч із ветеранами і з тими, хто хоче, аби його почули. Сьогодні в Зарваниці ми з вами ще раз здійснюємо наше паломництво у країні, зраненій війною, пандемією, у суспільстві, у якому доволі часто бракує довіри один до одного. Тому залишімо хоча б на цей день усі наші клопоти і турботи, а натомість заглянемо до глибин своїх душ», – закликав о. Андрій.

Усі присутні отримали пшеничні колоски, які несли в руках до місця відкриття прощі. «Колосок найлибіше нагадує нам, як зерна, зібрані в одне, можуть стати хлібом життя для багатьох», – пояснив о. Андрій Зелінський. Ще одним символом були соняхи, які уособлюють світло «істинне та незахідне», що освітлює стежки людської долі, і калина – символ жертвовного служіння, кров, пролита за нашу незалежність.

Учасник бойових дій полковник Вадим Ластовицький розповів, що сьогоднішнє паломництво є для нього тринадцятим, адже здійснює їх щорічно з часу заснування військових прощ. Колишній очолював розвідувальний підрозділ, впродовж п'яти років воював на сході України, а зараз є начальником Тернопільського професійного коледжу з посиленою військово-фізичною підготовкою. На прощу прибув разом з курсантами та особовим складом військового коледжу. «Я вважаю, що всі військові мають об'єднуватися у таких святих місцях для того, щоби спільно молитися за нашу перемогу та якнайшвидше настання миру. У нашому навчальному закладі нещодавно відбувся молитовний сніданок, де також об'єдналися всі силові структури області, священники різних конфесій, представники влади. Сьогодні на цій прощі присутні люди, які, можливо, також мають різні погляди, але їх об'єднує віра в нашу Україну».

Програму паломництва склали так, щоб вона сповна розкривала та доповнювала цьогорічне гасло. Тому кожен захід під час прощі мав своєрідний епіграф. Наприклад, лекції на тему служіння та ціннісних засад у військовій службі мали епіграф – «Бути поруч, щоб послужити», Хресна дорога – «Бути поруч, щоб підтримати», панахида та поминальна хода зі свічками – «Бути поруч, щоб співпереживати». Завершився день духовно-мистецькою програмою під гаслом – «Бути поруч, щоб ділитися».

У неділю в Малій базиліці Зарваницької Божої Матері відбулася Архиєрейська Божественна Літургія, яку очолили владыки Михаїл Колтун та Петро Лоза. У своєму слові владыка Михаїл зазначив, що кожен із нас покликаний до християнського життя. «Ісус Христос є з кожним із нас. Не тільки з капеланом, офіцером чи військовим. Він виявляє нам свою присутність і каже: «Я буду з тобою, куди б ти не пішов», а покликання капелана – бути живим свідченням Бога, Його інструментом серед людей».

Також владыка звернувся до військовослужбовців: «Ваше покликання священне, і через вас Бог також виявляє свою силу, тому будьте впевнені, що Господь із вами».

Далі лунали словами подяки від адміністратора Малої базиліки о. Дмитра Квича для владык, капеланів, військових та кожного, хто вирішив провести ці холодні, дощові дні саме в Зарваниці, під покровом Богородиці. А завершилася проща словами о. Андрія Зелінського: «Після зустрічі настав час повертатись додому. Але повертатися треба іншими. Настав час, щоби творити ще один вимір нашого буття і продовжувати бути поруч».

«Духовна велич Львова»

Екзархальна проща українців до Алт'юттінгу

26 вересня за участю Преосвященного владыки Богдана (Дзюраха), Апостольського екзарха для українців візантійського обряду в Німеччині та країнах Скандинавії, відбулася проща до німецького містечка Алт'юттінг. Того дня, за словами єпископа, Католицька Церква у богородичному санктуарії м. Алт'юттінг дихала «двома легенями».

На екзархальну прощу, крім паломників із різних парафій у Німеччині, також прибула група з сусідньої Австрії – о. Віталій з парафіянами м. Зальцбург. «Під материнським оком Богородиці ми почувалися безпечними, огорнутими Божим миром і Божою любов'ю», – зазначив владыка Богдан, котрий очолив Архиєрейську Божественну Літургію під час прощі. Крім того, єпископ зазначив, що все своє

життя ми перебуваємо у паломництві, – і це паломництво віри. «У життєдайних променах Господнього хреста розпочинаємо черговий етап нашого паломництва у вірі – в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа!» – мовив архиєрей.

Наприкінці богослужіння на знак подяки за гостинність та відкритість владыка Богдан Дзюраха здійснив символічний дар для монашої спільноти капучинів в санктуарії Алт'юттінга – вервицю з бурштину з частинкою української землі в кожному зернятку. Цей дар він супроводив побажанням-проханням: «Тримайте цю вервицю в руках, молитвою до Богородиці огортайте наш рідний край, Європу, цілий світ».

Відтак перед капличкою, де зберігається чудотворна статуя Богородиці, було відновлено Акт посвяти України та Апостольського екзархату в Німеччині та країнах Скандинавії під Ї покров.

Пресслужба Синоду єпископів УГКЦ

Студентська проща до Страдчу

25 вересня Центр студентського капеланства організував для студентів паломництво до Страдчу – відпустового Марійського паломницького центру на Яворівщині. До участі в прощі зголосилися понад 20 молодих осіб, які є студентами львівських вишів. Для деяких з них це була нагода вперше відвідати цю святиню і познайомитися з учасниками Центру студентського капеланства.

Програмою заходу було передбачено спільну молитву Божественної Літургії у супроводі студентського квартету «Misericordia», чаювання теплим чаєм і солодощами, зустріч із дияконом Андрієм Олійником – випускником Львівської духовної семінарії Святого Духа та вихованцем ЦСК, молитва Хресної дороги і відвідини печер, духовні бесіди з капеланами, молитва Тезе і наостанок – панахида на могилі блаженного о. Олексія Зарицького.

Все задумане вдалося втілити завдяки духівнику прощі і капелану ЛНУ ім. Івана Франка о. Мар'яну Мисяковському та брату Віталію Караману.

Джерело: Центр студентського капеланства Львівської архієпархії

Митрополит Філадельфійський Борис (Гудзяк): «Не люблю слово «успіх»

Владика Борис справді не любить слова «успіх». Він каже, що насправді його покликання – бути плідним.

Про успіх та успішність, авторитетність, життєдайність та плідність, а також про невдачі у спорті і картини у домі він розповів у публічному інтерв'ю, яке увійде до нової книги письменниці Богдани Матіяш.

«Не люблю слово «успіх». У мене до того слова алергія, бо це змушує говорити трохи в іншій тональності. Бог кожного з нас кличе до життя і життєдайності. Воно має безліч вимірів. Мое покликання – бути плідним. Принесення плоду завжди починається від зерна. Щоби принести плід, зерно має вмерти, принести жертву. В культурі успіху, яка пропагується, часто ілюзорно переступається цей процес. Має бути результат, і чим швидше, тим краще. Але плід – це сам процес», – каже владика.

МАТИ ДОРОГОВКАЗ ТА АВТОРИТЕТІВ

Кожна людина, за словами митрополита, мусить мати дороговказ та авторитетів. В житті владика найбільшим педагогічним скарбом були саме педагоги. Зокрема, удома у владика є три великі картини, на яких змальовано 55 портретів його духовних авторитетів.

Також він звернув увагу, що людина схильна помилятися і головне – вчасно їх усвідомити. «Свої життєві помилки я ще не усвідомив і не осмислив. В мене є тривала помилковість, хронічна, від якої не можу звільнитися в одній формі. Натомість більше я усвідомлюю плідність своїх неуспіхів. Помилки є тоді, коли ти хочеш щось невластиве. А неуспіх – це бажання чогось, що є добре і нейтральне, але воно не стає твоїм», – каже співрозмовник.

ПРО НЕВДАЧІ У БАСКЕТБОЛІ

Владика розповів про свої невдачі у спорті, зокрема те, що хоч годинами і роками готувався до вимірної кар'єри в НБА, проте так і не потрапив не лише туди, а й навіть у шкільну команду. «В нас було 600 хлопців і всі між собою змагалися, щоби потрапити до маленької команди. Це було поважне потрясіння, яке ставило під знак питання свою вартісність.

Інший успіх – мені не вдалося одружитися. Були перспективи, гіпотези, мрії... Результат остаточно був такий і він мене після різних перипетій може не дошкуляв, але далі бентежив. Щоб остаточно розв'язати це питання і питання свячень, від'їхав від УКУ на пів року», – продовжує він.

Митрополит Борис зрозумів, що не так важливо, що хоче він, а важливішою є Божа воля. «Це був для мене важливий момент дозрівання. Не жалію, що був цей процес, ейфорійні підйоми, печальні упадки. Це було горнило життя. Тепер дивлюсь на те з теплою, вдячністю. Можливо, помилкою було те, що цього раніше не помітив», – каже владика Борис.

БУТИ ЛІДЕРОМ ПО-ХРИСТИЯНСЬКИ

Оскільки всі сьогодні хочуть бути лідерами, під час розмови митрополит Філадельфійський спробував охарактеризувати, яким має бути добрий лідер. Найперше, за його словами, лідер має бути послідовником. «Єрархія лідерства не може на нас завершитися. Ми всі можемо бути добрими лідерами, якщо пройшли школу послідовника. Хто був зразу лідером, багато чого не розуміє. Якою б не була талановитою ця особа, вона до правдивого не поведе», – переконаний владика.

Добрий лідер також знає і переживає за всіх у «колонії», яку веде. При чому, у правдивий спосіб до правдивих цілей. Також добрий лідер має бути максимально щирим і не брехати. «Добрий провідник є той, хто творить провідну команду. Це не лише один чи одна, а особа, яка творить цілу команду і її веде. Коли це є, тоді зростає довіра», – додав наостанок владика Борис.

ПРО САМЕ ІНТЕРВ'Ю

Публічне інтерв'ю з Митрополитом Філадельфійським УГКЦ відбулося у межах проекту «Стипендія Шептицького» за підтримки Українського культурного фонду. Воно увійде до нової книги письменниці Богдани Матіяш. Книгу, яка матиме 8 тематичних розмов, саме готують. Сьогодні відбулася остання розмова для книжки.

*За матеріалами Ольги Шведи для інтернет-видання «Твоє місто»
Пресслужба Секретаріату Синоду Єпископів УГКЦ*

Владика Володимир звершив пастирський візит у с. Солонка

Йоаким та Анна отримали від Бога дитину, яка розв'язала їхню родинну кризу, бо бездітність вважалася в цей період карою. Більше того, їхня дитина стала матір'ю Божого Сина. Нехай думка про це буде підтримкою для нас усіх. Про це сказав у день празника Різдва Пресвятої Богородиці єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний Володимир під час Архиерейської Літургії у храмі Різдва Пресвятої Богородиці у с. Солонка. Єпископу-помічнику співслужили священники Львівської архієпархії.

Під час Літургії було зачитано Декрет митрополита Ігоря, згідно з яким, отця Романа Гаранджу іменовано парохом парафії Різдва Пресвятої Богородиці у с. Солонка. Від імені митрополита єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний Володимир звершив чин введення в уряд пароха новоіменованого священника.

У проповіді, яку виголосив ієрм. Петро (Федюк) ЗНІ, священник вказав на те, що у празнику Різдва Пресвятої Богородиці нам дуже важливо зрозуміти, що те, що є неможливо для людини і для природи, є можливим для Бога. Натомість владика Володимир у своєму слові наголосив на важливості свят, які серед будніх днів зігривають нас своїм теплом.

Після спільної молитви відбулося освячення води та обхід довкола храму з процесією.

Пресслужба Львівської архієпархії

Єпископ Йосиф провів зустріч з духовенством Вінниччини та Житомирщини

Йоаким та Анна отримали від Бога дитину, яка розв'язала їхню родинну кризу, бо бездітність вважалася в цей період карою. Більше того, їхня дитина стала матір'ю Божого Сина. Нехай думка про це буде підтримкою для нас усіх. Про це сказав у день празника Різдва Пресвятої Богородиці єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний Володимир під час Архиерейської Літургії у храмі Різдва Пресвятої Богородиці у с. Солонка. Єпископу-помічнику співслужили священники Львівської архієпархії.

Під час Літургії було зачитано Декрет митрополита Ігоря, згідно з яким, отця Романа Гаранджу іменовано парохом парафії Різдва Пресвятої Богородиці у с. Солонка. Від імені митрополита єпископ-помічник Львівської архієпархії Преосвященний Володимир звершив чин введення в уряд пароха новоіменованого священника.

У проповіді, яку виголосив ієрм. Петро (Федюк) ЗНІ, священник вказав на те, що у празнику Різдва Пресвятої Богородиці нам дуже важливо зрозуміти, що те, що є неможливо для людини і для природи, є можливим для Бога. Натомість владика Володимир у своєму слові наголосив на важливості свят, які серед будніх днів зігривають нас своїм теплом.

Після спільної молитви відбулося освячення води та обхід довкола храму з процесією.

Пресслужба Львівської архієпархії

«Саме критики Угоди про співпрацю між МОН і ВРЦіРО впроваджують сімейне насильство в наше суспільство і сприяють його розвитку»: інтерв'ю з Юрієм Підлісним

25 серпня 2021 року було підписано Угоду про співпрацю між Міністерством освіти і науки України та Всеукраїнською радою Церков і релігійних організацій. Блаженніший Святослав, черговий головуєчий у ВРЦіРО, підкреслив, що Угода про співпрацю між МОН і ВРЦіРО – обов'язковий до виконання для обох сторін документ. У ньому виписані принципи і цінності, на яких має будуватися виховна й освітня діяльність в Україні.

Для того, щоб краще зрозуміти суть Угоди та її значення для освіти, збагнути зміст терміну «традиційні сімейні цінності» і те, чому важливо про них дбати, з'ясувати питання протиставлення європейських та сімейних цінностей, співпраці Церкви і Держави, а також місця і формату предмету «Християнська етика» в українських школах, розмовляємо в ексклюзивному інтерв'ю з доктором філософії, головою Комісії УГКЦ у справах родини і мирян Юрієм Підлісним.

– Пане Юрію, що означає Угода про співпрацю між Міносвіти і ВРЦіРО для простих українських школярів? У чому її суть? Яка її основна мета?

– Є чимало питань, які порушені в цій Угоді, але за своєю суттю вона стосується ціннісного виховання українців у сфері освіти. Я переконаний, що між Міністерством освіти та науки і ВРЦіРО може бути укладено будь-яку угоду і налагоджено різного роду співпрацю. Щоправда, деякі громадські сили вважають це неприпустимим. Вони використовують для цього статтю 35 Конституції України, якою, звичайно, маніпулюють.

– Чим є традиційні сімейні цінності з точки зору Церкви? Чому про них важливо дбати?

– Насамперед я хотів би зауважити: коли Церква намагається закинути, що начебто незрозуміло, який зміст вкладається в поняття «традиційні сімейні цінності», то тут річ абсолютно не в самих термінах і формулюваннях. Ми можемо багато пояснювати, що означають традиційні сімейні цінності, проте ті, хто не хоче бачити зміцнення сім'ї чи кому огидна будь-яка релігія, завжди шукатимуть можливість, щоб не допустити впровадження виховання дітей на засадах цих цінностей у школах. Те, що сім'я є первинним і базовим осередком суспільства, говорили ще світські мислителі в античну добу, не тільки християни. Наприклад, Аристотель наполягав, що сім'я – це фундамент, на якому формується суспільство і держава.

Уточнимо, що таке традиційні сімейні цінності. Це насамперед подружня любов між чоловіком і жінкою. Тут йде мова про вірність, про повагу одне до одного, про турботу та виховання дітей у такий спосіб, щоб вони якомога швидше досягли зрілості.

Для певної когорти громадських і політичних діячів взагалі неприйнятна будь-яка релігійна свідомість. Це видно на тому факті, що вони не протестували, коли впроваджувалася конкретна ідеологія, яка суперечить статті 15 Конституції України про те, що жодна ідеологія не є обов'язковою. Однак гендерна ідеологія вже є в наших школах. Ми свідомі, що відбулася антидискримінаційна експертиза підручників, внаслідок якої вилучили будь-які згадки про традиційну сім'ю – батька, матір і дітей. Протестів проти цього від тих політичних діячів чи новітніх маргінальних партій не

було і немає. Це означає, що їм байдуже, що буде із сім'єю. Їм важливо одне: щоб Церква, – а тут ми спільні з юдеями і мусульманами, – не втручалася в процес. Їм важливо втілювати свою ідеологію.

– Часто в суспільстві протиставляють поняття сімейних і європейських цінностей, маючи на увазі в першому випадку подружній зв'язок чоловіка і жінки, а в другому – свободу, рівність і гідність. Ці два вектори априорі протиставляються чи, радше, доповнюють один одного у світлі Божого творіння?

– Коли хтось вживає формулювання «європейські цінності», то хай пояснює, що має на увазі. Адже Європа є не тільки поняттям географічним, а й цивілізаційним і культурним. Європейська цивілізація та культура поширилася далеко за межі Європи. Північна та Південна Америки можуть теж бути трактовані як частина європейської культури.

У європейській культурі та цивілізації християнство є основою, тобто європейські та християнські цінності не можуть бути суперечливими априорі. Ті, хто вважає, що Церква не місце в суспільстві, і придумали власні, далекі від правдивих, «європейські цінності».

– Вражає і те, що часто критики традиційних сімейних цінностей вбачають у цьому понятті сімейне насильство, нерівноправність чоловіка та жінки тощо. Як розвінчати подібну маніпуляцію? Яка позиція Церкви, зокрема УГКЦ, щодо домашнього насильства?

– Це свідомо маніпуляція. Тут нема що розвінчувати, бо зрозуміло, що насильство в сім'ї не є і не може бути частиною сімейних цінностей. Цього ніколи не було в жодній релігії та етичній світоглядній системі. Сімейне насильство є наслідком

відсутності сімейних цінностей. Бо якщо ми візьмемо дуже конкретну християнську позицію, зокрема Послання апостола Павла до ефесян, то побачимо, що в ньому чітко сказано: «Чоловіки, любіть своїх жінок, як і Христос полюбив Церкву й видав Себе за неї» (5, 25). У такій любові неможливе жодне насильство. Але подружня любов, на якій наполягають християни, для критиків вищезгаданої Угоди неприйнятна. Ба більше, саме ці критики, свідомі того чи ні, впроваджують сімейне насильство в наше суспільство і сприяють його розвитку.

– Різні Церкви, зокрема УГКЦ, роблять конкретні кроки, щоби протидіяти сімейному насильству в суспільстві. Якими вони є станом на сьогодні?

– Це питання обговорюється на рівні Синоду Єпископів УГКЦ. Я особисто доповідав на Синоді на тему насильства в сім'ї. До кінця 2021 року УГКЦ має спланувати заходи, під час яких власними інструментами – проповідями, реколекціями, навчаннями, тренінгами – робитиме конкретні кроки щодо зміцнення сім'ї та, як наслідок, запобігання домашньому насильству. Тобто будуть оголошені конкретні пропозиції, що робити на єпархіяльних та парафіяльних рівнях, щоб запобігати насильству.

– Яке місце, на вашу думку, займає голос Церкви, зокрема ВРЦіРО, у таких питаннях, як ціннісне виховання українців? Якщо говорити про правову площину, то чим регулюється право ВРЦіРО чи навіть обов'язок брати участь і вносити свої пропозиції в питання освіти і виховання, наприклад, укладання подібної Угоди?

– Погляньмо на все це під дещо іншим кутом. Хто такі віруючі люди, незалежно, чи це християни різних конфесій, чи мусульмани, чи юдеї, чи представники інших релігій? Насамперед, це частина

українського суспільства. Так, у цьому суспільстві переважна більшість, принаймні номінально, є християнами. Також це люди, які ходять до церкви і беруть участь у формуванні держави. Це одні й ті самі люди. Вони мають право звершувати свої релігійні практики індивідуально чи у великих групах, за участю своїх ієрархів.

Якщо по-науковому підходити до питання розділення Церкви і держави, Церкви і школи, то треба брати не ідеологічні постулати, а, скажімо, розробки серйозних соціологів. У цьому разі я посиляюся на відомого американського соціолога Альфреда Степана, який дуже гарно написав, що розділення Церкви і держави чи Церкви і школи не означає неможливості їхньої співпраці. Це абсолютно не означає, що християни повинні відмовитися від своєї ідентичності і не просувати свої ідеали в суспільне, державне та політичне життя. Це також не означає, що християни позбавлені права за свої податки, які вони сплачують, мати в школі християнську етику. Тут варто наголосити, що християнська етика є не релігійним чи богословським, а загально-освітнім предметом.

Як зрозуміти реалії суспільного, культурного життя, якщо не знати елементів християнської етики? Як ми будемо розуміти слово «субота»? Чому в нас тепер 2021 рік (від Різдва Христового)? Чому саме так ведеться літочислення у всьому світі? Неможливо зрозуміти й музичних, художніх творів, не знаючи елементів християнської етики.

У шкільній програмі є твір «Хіба ревуть воли, як ясла повні?», а це – Старий Завіт. Або є відома скульптура «Перекуємо мечі на рала» – це теж Старий Завіт. Як без основ християнської етики зрозуміти символіку цих речей, цих творів, цих скульптур? Ніяк.

Тут є ще одне маніпулювання, яке я вже частково зачепив. Критики Угоди говорять, що не може бути жодної релігії в школах за гроші платників податків. Чому, власне, якщо більшість в Україні є християнами, які сплачують податки? У чому річ? Виходить, що християнам за власні податки забороняється щось просити в Міністерства освіти?! Якщо вже бути таким послідовним і ліберальним, то можна запропонувати різним територіальним громадам, громадським організаціям, бізнесу засновувати школи, у яких вони були б змушені дотримуватися державного освітнього стандарту, а відтак батькам створити можливість зі своєї кишені оплачувати факультативні предмети: християнську чи буддійську етику, фінансову грамотність чи гру в гольф. Це все мало б бути публічно, і тоді ми могли б побачити, за що люди голосують власними грошима.

– А якою, на ваш погляд, має бути в загальноосвітній школі ситуація з християнською етикою? Чи має вона бути обов'язковим предметом?

Насамперед, ми повинні говорити про реформу цього предмету і його змістовне оформлення. Ідеально, якщо б це був обов'язковий предмет, незалежно від того, чи в класі є діти невіруючих батьків і представників інших релігій. На християнській етиці не затягують у релігію, а пояснюють певні моменти, які сформували сучасну українську культуру. Тому не бачу жодних проблем, щоб цей предмет став обов'язковим.

– Щиро дякую за розмову!

Розмовляла Христина Потерейко

425-річчя Берестейської унії: погляд із XXI століття

«Ювілейні святкування стануть нагодою до роздумів. Насамперед, Українська Греко-Католицька Церква запитає себе про те, яке значення має для неї повна єдність з Апостольським Престолом, а також і про те, що ця єдність означатиме для неї в майбутньому. Вона з покірною вдячністю прославлятиме Бога за свою героїчну вірність Петровому Наступникові і, просвічена Святим Духом, зрозуміє, що саме ця вірність вимагає сьогодні від неї ревної праці для єдності усіх Церков. За цю вірність в минулому вона заплатила стражданнями і мучеництвом, але все це є жертвою, принесеною Богові, щоб виблагати в Нього бажану єдність», – писав чверть століття тому святий Папа Іван Павло II в Апостольському листі з нагоди 400-річчя Берестейської унії, що побачив світ 12 листопада 1995 року, за рік до ювілейних святкувань.

Ці слова Папи Войтили залишаються актуальними й досі, коли у жовтні цього року виповнюється вже 425 років відтоді, як на церковному соборі, який відбувся у Бересті над Західним Бугом, більша частина ієрархів Київської митрополії проголосила відновлення сопричастя з Римським Апостольським Престолом. Думками про це ділиться д-р Олег Турій, директор Інституту історії Церкви і проректор із зовнішніх зв'язків Українського католицького університету у Львові.

– Як Ви оцінюєте цей акт з погляду церковного історика?

– Якщо ми говоримо про ювілеї, завжди є питання, що ми відзначаємо: чи ми хочемо вшанувати минуле, чи ми хочемо використати цю нагоду для того, щоби зрозуміти щось в нашій сучасній ситуації, чи, може, малювати якісь перспективи на майбутнє? І, дивлячись з такої перспективи, я

би сказав, що відзначення річниці Берестейської унії в сучасній Україні символізує насамперед те, що Церква, яка інституційно розвинулась із цієї Унії, сьогодні є вагомими чинником не лише релігійного, але й суспільного, політичного і, я би навіть сказав, глобального життя в міжнародному контексті. Та Церква, яка була переслідувана і в царській Росії, і радянською атеїстичною владою, зуміла вистояти в підпіллі і тепер значною мірою є Церквою, яка задає певні тренди в українському суспільстві, яка розставляє певні акценти, що є орієнтирами для багатьох людей. Тому мені здається, що дуже важливо бачити не лише сам історичний факт цієї Унії, яка розкрила ці горизонти, яка дозволила Київській митрополії увійти в ширший глобальний контекст через зв'язок із Римською Апостольською Столицею, в той час як наші недруги хотіли нас замкнути в якомусь гетто, обмежити у своїх можливостях. І Берестейська унія була цим кроком, який розкривав горизонти.

Те, що вона не відразу, так би мовити, спрацювала і не всі її підтримали як у час її укладення, так і пізніше – це також залишається фактом і засвідчує, що були набагато складніші обставини і не все залежало від волі тих, які хотіли єдності, а, напевно, були і ті обставини, які перешкоджали укладенню такої єдності, яка би шанувала гідність східної традиції, яка би дозволяла на її рівноправне існування поряд із іншими традиціями. Так що багато тих питань, на які старались відповісти єпископи, ініціюючи Берестейську унію, вони і до сьогоднішнього дня залишаються, я би не сказав, відкритими, але вони залишаються такими, які потребують уже сучасних відповідей. І мені здається, що сьогодні для Греко-Католицької Церк-

ви важливим є усвідомити цю свою місію – представляти вселенськість у східному християнському світі, а з іншого боку – бути адвокатом, бути представником, речником цієї східної традиції в рамках Католицької Церкви. І я думаю, що в цьому контексті відзначення ювілею Берестейської унії повинно засвідчити цю важливу роль унійної греко-католицької Церкви у сучасному як релігійному, так і в ширшому світі.

– Якими заходами відзначатиме 425-ліття Берестейської унії Українська Греко-Католицька Церква і зокрема Український католицький університет?

– Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви в цьому році особливо акцентував відзначення двох подій, які є дуже різними, поллярними, я би навіть сказав, але які якоюсь мірою пов'язані з цією темою ідентичності Церкви. Якщо говорити календарними мірками, то це була річниця т.зв. псевдособору, на якому

радянська влада хотіла знищити Церкву. Це було в березні місяці. А тепер, на початку жовтня, буде 425-та річниця Берестейської унії. І якраз обидві ці події було вирішено відзначати в певному поєднанні, показуючи, так би мовити, тяглість історії Церкви. Не концентруючись на якомусь лише одному факторі, але демонструючи, як та Церква, яка зродилась з тієї Унії, завдяки сміливості цього рішення, як вона зазнала певних, дуже серйозних випробувань і переслідувань, навіть офіційної ліквідації, і, тим не менше, вона сьогодні базує свою ідентичність як на цьому вселенському вимірі і на єдності з Апостольським Престолом, так і на свідченні цій єдності, яке дали греко-католики у період репресій і переслідувань і які є фундаментом, на якому ця Церква може будувати своє сучасне життя і, очевидно, розбудовувати стосунки з іншими.

Що стосується якихось конкретних заходів, то певний старт пригадуванню цієї дати Берестейської унії був даний під час загальноцерковної прощі до Зарваниці, де Блаженніший Святослав у своїй проповіді і в тих повідомленнях, що супроводжували цю прощу, наголошував на відзначенні річниці Унії саме в контексті служіння церковній єдності. Наш інститут історії Церкви УКУ на прохання Блаженнішого Святослава і Синоду Єпископів планує організувати в Києві міні-конференцію, чи радше симпозіум, який буде присвячений не стільки історичним обставинам, бо вони вже є досить добре досліджені, вивчені, зокрема і під час серії Берестейських читань, які проводилися 20 років тому. А тепер ми хочемо більше говорити про значення досвіду Берестейської унії і Церкви, яка з нею пов'язана, для пошуків сучасних моделей і способів поєднання взагалі в християнському світі. Це є більш еклезіологічне питання. Це тема, яка до деякої міри зруйнувала діалог між Католицькою Церквою і Православними Церквами, який був застопорений через небажання визнавати реальне існування унійних Церков. І мені здається, що зараз необхідно, щоби ця тема в спокійній, але аргументованій, науковій обстановці знову стала предметом серйозної пригадування.

«Берестейська унія». Поліхромія Катедрального Собору Пресвятої Трійці в Дрогобичі. 2000 р.

Відроджений «Барбареум»: відкритий простір у середмісті Відня

18 вересня у Відні відбулася знакова подія – урочисте відкриття «Barbareum Open Space» / «Барбареум – відкритий простір». Цей день став тією датою, від якої починається поступове відновлення існування «Барбареуму» – українського простору зустрічей та спілкування поряд із церквою святої Варвари у Відні.

українці, чи русини, як їх тоді називали. З іншого боку, це «Відкритий простір» – місце зустрічі та обміну досвідом, місце знайомства та розвитку, місце культури та навчання для всіх, хто любить Україну та Австрію, хто в Австрії «чужого навчається, але і свого не цурається». Усіх таких людей тут радісно вітатимуть і підтримуватимуть.

над візією щодо розбудови своєї Церкви, в цьому храмі формувалися провідні особистості нашого народу. Зустрічі і спілкування у відкритому просторі можуть зробити дуже багато для того, щоб люди могли пізнати одне одного, зрозуміти одне одного і через це відкрити своє серце одне одному».

Перший секретар Посольства України в Республіці Австрія Уляна Задворняк звернулася до присутніх з наступними словами: «Кожній людині потрібен простір. Простір для реалізації її ідей, мрій, дій та думок. І «Барбареум» є таким простором, який забезпечить потребу в комунікації, в отриманні нової інформації і в розвитку себе як особистості. Але перш за все цей простір об'єднує людей, об'єднує однодумців, об'єднує українців та друзів України.

пила солістка Віденської опери, почесний президент Галицького музичного товариства Зоряна Кушплер, чарівна бандуристка, яка супроводжує гру на бандурі чудовим вокалом, Олена Нечай-Носаль, віолончеліст-солоїст Михайло Бабич та ансамбль пісні «Галичанка».

Закінчився захід освяченням «Барбареуму» та дружньою гостинною у нововідкритому просторі.

Церемонія відкриття відбувалася у церкві св. Варвари та збрала представників численних українських організацій Австрії та гостей з України, греко-католицької та православної громади, дипломатів посольства та організаторів «Барбареуму». Модерував зустріч Іван Гривнак.

Генеральний вікарій Ординаріату для Східних Католицьких церков у Відні о. Юрій Коласа доповнив сказане: «Місце зустрічі – відкритий простір, це місце, яке уможливило спілкування, і я думаю, що це є найважливішим у його майбутній візії.

Архітектор та дизайнер Ігор Допілько представив присутнім фази реалізації проекту «Відкритий простір Барбареум». Загалом на близько 150 кв.м поруч із церквою має постати багатофункціональний простір спілкування, який складатиметься з трьох частин: кафе, каплиці та бібліотеки.

Регулярні зустрічі передбачені, починаючи від 1 жовтня. Просимо приєднуватися до спільноти та комунікувати з нами в мережі інтернет на сторінці Facebook: Open-Space Barbareum

Історична довідка

1772 року Галичину було приєднано до Австрійської імперії. Щойно два роки по приєднанню (1774 р.) імператриця Марія Терезія відкриває в самому центрі Відня, при церкві святої Варвари, семінарію для греко-католиків. Від початку більшість із них походила саме з Галичини.

На початку заходу до присутніх звернувся парох центральної парафії св. Варвари о. Тарас Шагала, нагадавши: «З одного боку, це давній «Barbareum» – церковна установа; він навіть фізично знаходиться там, де 1774 року був перший Barbareum – перша семінарія, перший навчальний заклад, в якому вчилися

Генеральний вікарій Ординаріату для Східних Католицьких церков у Відні о. Юрій Коласа доповнив сказане: «Місце зустрічі – відкритий простір, це місце, яке уможливило спілкування, і я думаю, що це є найважливішим у його майбутній візії.

Координатор проекту «Відкритий простір Барбареум» Світлана Косаченко ознайомила гостей заходу із планами зустрічей та спілкування на найближчий час.

Вже у першій фазі свого існування 1775-1784 рр. «Барбареум» встиг себе зарекомендувати як кузня української інтелігенції.

Серед українських студентів Відня 19-20 сторіччя левова частка – випускники «Барбареуму»: загалом 464 студенти.

Католицькі храми в США та Канаді й навіть в інших частинах світу зазнають нападів. Але треба уважно пошукати, щоб знайти повідомлення про ці напади у світських засобах масової інформації.

Тільки з травня цього року щонайменше 95 храмів у США були вандалізовані або спалені. Багато хто шокований і здивований цим.

Звісно, що храми горять

Свобода віросповідання стала новою концепцією світу, коли був вперше написаний «Більш про права» (1791).

Після цієї організаційної частини на гостей чекав святковий концерт. На ньому висту-

канадських племен відвідувати школи-інтернати, намагаючись асимілювати їх у канадському суспільстві.

У 1850 р. середня тривалість життя становила менше 40 років. Були поширені дитячі хвороби – тоді не було ще щеплень проти поліомієліту, туберкульозу чи кору.

Одне зі звинувачень, яке закидали християнам з боку римлян, полягало в тому, що християни, мовляв, були канібалами: вони сповідували істи тіло і пити кров Христа.

Проте більшість населення Сполучених Штатів було протестантським, і антикатолицький запал був звичайним явищем.

опіки від гарячого дьогтю, який покрив більшу частину його тіла.

Отець Бапст вижив, продовжив будувати інші храми і став першим президентом Бостонського коледжу.

Сьогодні більшість цих шкіл зникла без слідів. Ті дерев'яні хрести також давно знищені, не витримавши випробування часом.

Врешті-решт Рим як імперія змінився духовно. Державне переслідування Церкви припинилося за імператора Костянтина.

У листопаді 1853 року католицькі діти в Елсворті були виключені з державних шкіл за відмову читати протестантську Біблію.

У сучасному світі країни претендують на більшу толерантність.

Сучасне переслідування часто носить ітераційний характер, спрямований на зміну уявлень більшості.

Отже, чи намагалися священники та черниці в Канаді якнайкраще виправити погану ситуацію?

Дивлячись на минуле, легко передбачити, що гоніння на Католицьку Церкву триватимуть.

Церкви в Північній Європі були зруйновані нападами вікінгів. Візантія зазнала нападу спочатку з боку Персії, а потім потрапила під владу мусульманських воєначальників.

Отець Бапст, не заляканий, продовжив викладати уроки в католицькому храмі, що ще будувався.

У каналах новин з Канади нещодавно повідомлялося, що сотні дітей були виявлені в неопозначених могилах, прилеглих до колишніх шкіл.

Досит глянути лише на ці три приклади. Вчення Церкви про те, що секс поза шлюбом є гріхом, характеризується як застаріле.

Звісно, ці твердження хибні. Наша Церква розуміє, що неможливо врятувати душі, виключивши їх з-посеред себе.

Окрім зовнішніх атак, Церква зазнала і внутрішніх нападів. «Великий розкол» розділив Церкву, а згодом протестантський бунт ще більше її роздробив.

Сполучені Штати, які часто вважаються еталоном релігійної толерантності, також не позбавлені переслідування католиків.

Автор: І.а.с. Ман
Джерело: Catholic Stand
Переклад з англійської: Максим Гонтар

Правда про Галілея та Католицьку Церкву

Чи виступала Церква проти науки за часів Галілея? Багато людей так вважають – настільки багато, що тут, в астрономічній обсерваторії Ватикану, на початку цього року отримали партію «пошти ненависті» щодо Галілея, коли було запущено новий веб-сайт «VaticanObservatory.org». Люди, які надіслали цю «пошту», були би здивовані, виявивши, що вчені Церкви часів Галілея іноді значно випереджали наукову лінію.

Деякі дезінформовані коментатори стверджували, що Галілей винайшов «перший космічний телескоп», що Церква спалила Коперніка на вогнищі, а також відлучила від Церкви, замучила і підпалила Галілея. Легко зрозуміти, звідки така дезінформація: у дитячих книгах, путівниках по Італії і навіть у книгах видатних учених ми можемо прочитати стандартну історію про те, як Галілея переслідувала заперечуюча науку Церква за те, що він доводив, що Земля обертається.

Але Галілей не довів, що Земля обертається. Він не був відлучений від Церкви. Він не винайшов телескоп. Його не катували і не спалювали (як і Коперніка). А ті, хто виступав проти нього, не були проти науки. Можливо, деякі з цих коментаторів читали, наприклад, нову книгу астронома з Гарварду Аві Леба «Позаземне: Перша ознака розумного життя за межами Землі». Леб пише, що Галілея судили за ересь люди, які «відмовлялися навіть глянути в його телескоп», і як він був «змушений відмовитися від своїх тверджень і відкриттів» та зректися них. Очевидно, що Галілей стикався з людьми, які повністю відкидали науку, чи не так?

Ні, не так. Відомо, що Маттео Барберіні – Папа Урбан VIII – був рушійною силою засудження Галілея 1633 року за підозрою в ересі. Але ж Барберіні спочатку був шанувальником Галілея. У 1620 році він написав листа до Галілея, уклавши віршем, де назвав Галілея «братом». У вірші хваляться відкриття, які Галілей зробив за допомогою свого телескопа, включаючи супутники, що обертаються навколо Юпітера, і плями на Сонці. Очевидно, що Папа Урбан не спростовував наукових відкриттів, зроблених з допомогою телескопа.

Суд над Галілеєм не передбачав відмови Церкви дивитися в телескоп або відкидання його тверджень чи відкриттів. Як тільки люди змогли взяти в руки хороші телескопи, то отримали можливість самостійно підтвердити висновки Галілея. Ці знахідки були «відтворюваними» – що є дуже важливим в науці. Галілей вперше повідомив про свої відкриття у 1610 році у своїй книзі «Зоряний посланець», а група астрономів-ісусівців (езуїтів, Товариство Ісуса) у Римі підтвердила їх у 1611 році.

Проте ці відкриття не довели, що Земля обертається. Галілей все одно виступав за рух Землі, перетинаючи певну межу у стосунках з Папою Урбаном. Колишній «брат» Галілея повернувся проти нього; Папа пройшов шлях від прославлення Галілея у віршах до вибуху люті при згадці його імені. Однак Галілея не катували і не спалювали, а лише посадили його під «домашній арешт». Це був не найкращий час для Церкви.

Однак розбіжності полягали не в тому, щоб відкинути науку. Мова не йшла про відмову дивитися в телескоп чи приймати Галілеєві твердження. Насправді, деякі «церковні» вчені – здебільшого езуїти – котрі не були схильні сприймати ідею обертання Землі, все ж були досить творчими в розгляді того, як наука може відповісти на питання, чи дійсно Земля крутиться, чи ні. Ці езуїти зазвичай очікували, що відповідь буде «ні, Земля не рухається». Зрештою, Біблія говорить про Землю як про нерухому і стійку, і (так само, як ми це говоримо сьогодні) про Сонце, яке «сходить і заходить». Але це не завадило цим науковцям мислити творчо та науково.

Наприклад, астроном-ісусівець Крістоф Шейнер та його учень Йоганн Георг Лочер запропонували пояснення того, що може змусити Землю рухатися. В той час вчені вважали, що важкі речі (наприклад, кам'яна куля, якою є Земля) рухаються нелегко – удар по рухомій Землі (очевидний рух Сонця пояснювався припущенням, що воно зроблене з якогось надзвичайно легкого матеріалу). Шейнер і Лочер вважали, що наука підтримує «нерухому» Землю, але, однак, передбачали, що вона могла би рухатися навколо

Сонця, якби вона наче невпинно падала до Сонця. Таким чином вони за десятиліття передбачили сучасну науку Ісаака Ньютона, який пояснив обертання Землі навколо Сонця з точки зору безперервного падіння внаслідок дії сили тяжіння. Сьогодні цьому повсюдно навчають студентів.

Шейнер і Лочер також сказали, що ми повинні мати можливість виявити рух Землі. Люди, які вірили, що Земля рухається, сказали, що ми не можемо виявити цей рух, тому що все рухається разом із Землею. Шейнер і Лочер заявили, що це неправда: якщо Земля обертається, то на екваторі її поверхня рухається швидко, тоді як на полюсах вона майже не рухається.

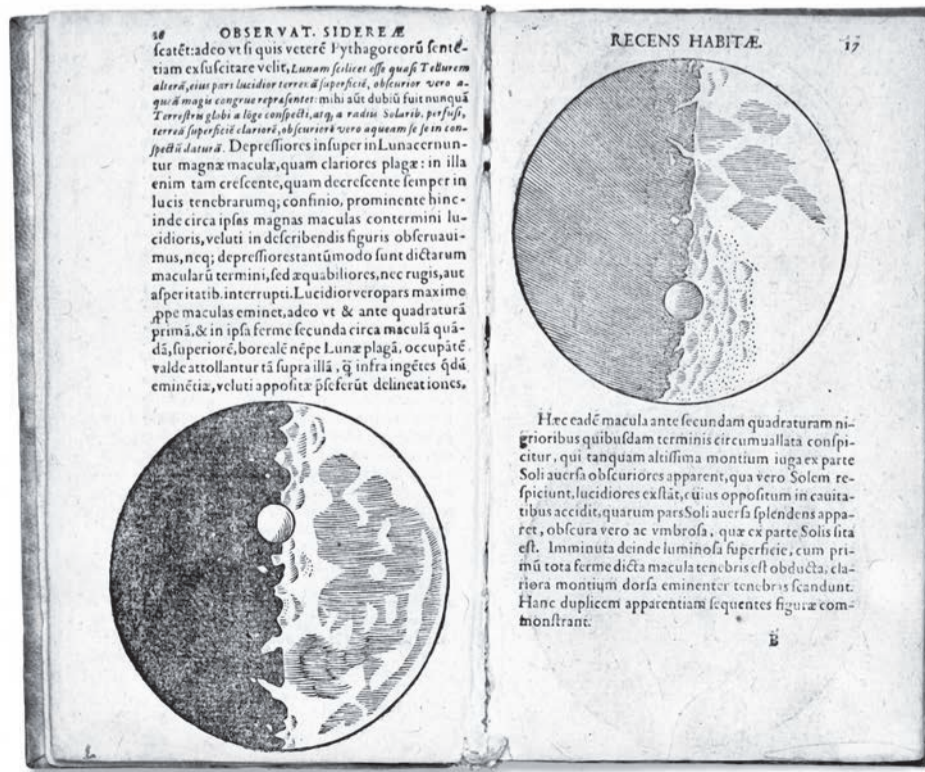
Інші монахи Товариства Ісуса (езуїти) у XVII столітті розширили цю ідею: Франческо Марія Грімальді та Джованні Баттіста Річчолі, а пізніше – Клод Френсіс Мілліет Дешаль. Усі заявили, що якщо Земля обертається,

то об'єкти, що рухаються від екватора до полюсів, повинні викривлятися на схід – завдяки зміні швидкості поверхні, а об'єкти, що рухаються від полюсів до екватора, мають вигинатися на захід. Ці ефекти не спостерігаються, кажуть вони, що аргументує тезу про нерухому Землю.

І вони мали рацію щодо цього ефекту. Сьогодні він називається «ефект Коріоліса», названий на честь Гаспара-Гюстава де Коріоліса, який опрацював його детальну математику у 19 столітті. Серед найбільш впізнаваних проявів ефекту – обертання погодних умов. В атмосфері повітря, що тягнеться до зони нижчого тиску, викривляється на схід, якщо воно наближається до зони з екватора, і на захід, якщо воно наближається від полюса. Це створює циркуляцію навколо «нижчих» зон – обертання ураганів є найбільш драматичним проявом цього ефекту. Ісусівці передбачили

цей ефект, але помилялися щодо його відсутності.

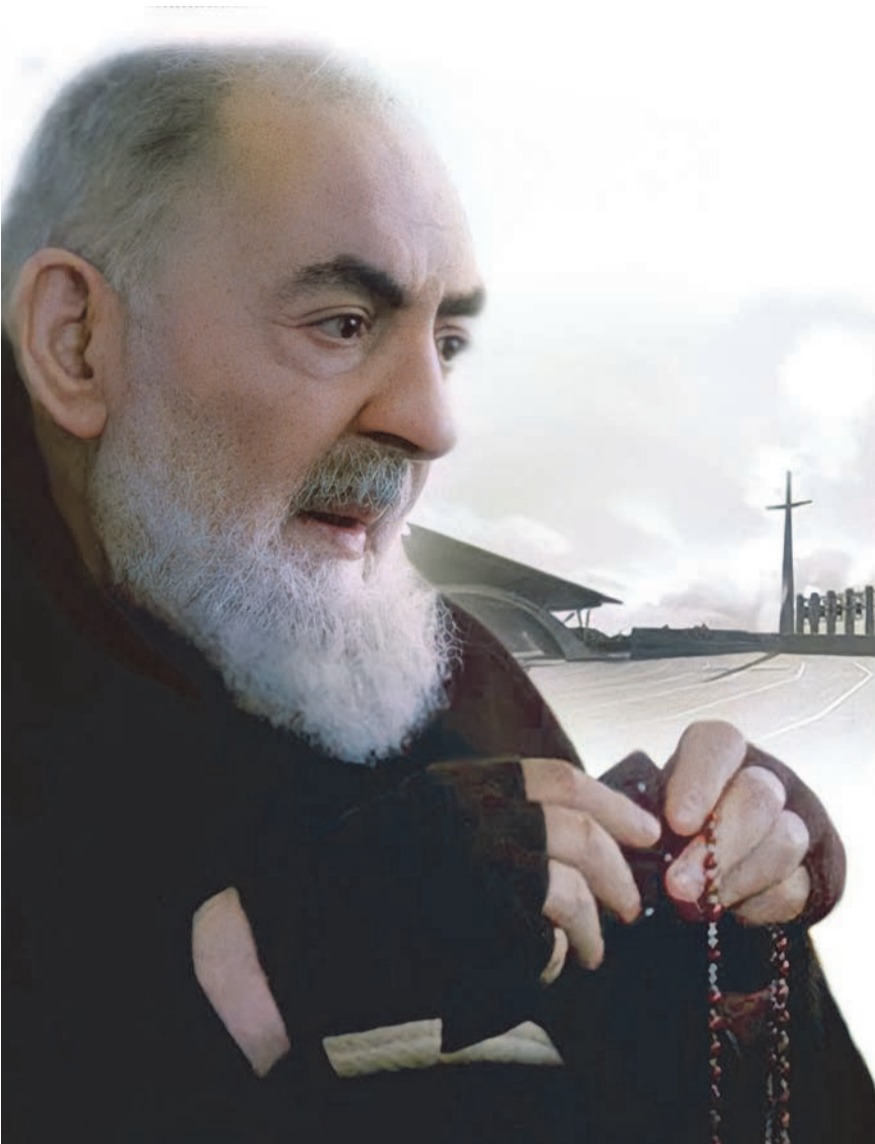
Вчені можуть помилятися. Бути неправим не означає протиставляти себе науці; це – частина науки. Ейнштейн доказав, що Ньютон помилявся щодо сили тяжіння. Галілей посилався на деяку суттєво неправильну науку, аргументуючи рух Землі. Вчені-ісусівці, які виступали проти руху Землі, мали вагомі наукові аргументи на підтвердження своєї думки. В уяві про те, як Земля може рухатися, і в уявленні ефекту Коріоліса вони були далеко попереду розвитку тодішньої науки.

Автор: Christopher M. Graney
Джерело: Aleteia
Переклад з англійської: Максим Гонтар

Як Божа Мати врятувала отця Піо від жорстокої демонічної атаки

Святий отець Піо був широко відомий своєю святістю і здатністю примирити грішників з Богом через таїнство сповіді. Його ефективність привернула велику кількість людей, але й породила чимало ворогів. Найбільше болу завдали йому вороги духовні.

Згідно з біографією Падре Піо (справжня історія, опублікована в «Our Sunday Visitor»), наприкінці його життя одна демонічно одержима жінка зупинилася і почала кидати образи та погрози на Падре Піо. Як тільки він підійшов до неї у супроводі отця Євсевіо, жінка накинулася на нього, вигукуючи глибоким, хрипким голосом незрозумілі слова. Вона намагалася подряпати його обличчя, але і він, і отець Євсевіо змогли триматись на віддалі. «Я був сильно наляканий, – писав згодом о. Євсевіо, – але Падре Піо – менше».

«В ім'я Бога, йди геть!» – крикнув Падре Піо, проходячи повз божевільну, яка хоч і не пішла за ними, але продовжувала кричати: «Я змушу тебе заплатити! Я змушу тебе заплатити!»

Жінку забрали, а інший священник розпочав початковий екзорцизм над нею.

Пізніше тієї ж ночі монахів розбудив жахливий шум. Трохи після десятої вечора монахи на поверсі, де жив Падре Піо, почули «страхотливий стукіт». Падре Євсевіо написав, що це був «неймовірний шум, ніби грюкнули великі двері храму». Після цього вони почули Падре Піо, який кричав: «Браття! Браття!»

Брати вибігли і побачили Падре Піо на підлозі, з його обличчя текла кров. Під головою була подушка зі сповідальниці, що врятувало Падре Піо від сильного удару по голові.

Наступного дня обличчя Падре Піо було у синцях, а очі почорніли від удару, якого він зазнав напередодні ввечері. Та жінка знову була серед натовпу і на сміхалася з Падре Піо. «Ах, я помстився цьому жалюгідному старому!» Більше того, вона постійно кричала: «Ах, ця подушка! Ця подушка!»

Пізніше священник відновив екзорцизм і розповів, що жінка була знавісніла від того, що ця подушка врятувала Падре Піо. Коли священник, котрий напередодні намагався вигнати з неї демона, знову розпочав, жінка закричала: «Де ти був учора ввечері? Я був нагорі, щоб побачити старого, якого я так ненавиджу, тому що він є джерелом віри. Я би зробив більше, тільки Біла Пані зупинила мене!» Казали, що подушку, знайдену під головою Падре Піо, підклала Діва Марія.

Врешті з жінки було успішно вигнано демона, що її опанував, і вона була вдячна за молитви Падре Піо. Вона була звільнена і стала «найщасливішою жінкою у світі».

Автор: Philip Kosloski

Джерело: Aleteia

Переклад з англійської: Максим Гонтар

Вітаємо

ювілярів!

Редакція «Мети» широ вітає усіх священнослужителів Львівської архієпархії, хто у жовтні святкує свої іменини та уродини, а також, хто у жовтні отримав ієрейські і дияконські свячення. Міцного здоров'я і щедрого усім Божого благословення, наснаги і ревності у праці в Господньому винограднику!

Чудо отця Піо, яке привело до канонізації

Отець Піо після своєї смерті багато разів втручався у земне життя. Однією з найвідоміших є історія італійського хлопчика Матео Піо Колеллі, зцілення якого, незрозуміле з медичної точки зору, безумовно, увійшло в історію, проклало шлях для канонізації відомого стигмата і є доказом Божого дії в житті людини.

...Матео було лише 7 років, коли він захворів на смертельну хворобу. Лікарі не давали йому жодного шансу. А потім у комі хлопчик побачив отця Піо у супроводі трьох ангелів...

ВРАЖЕНІ ДЕВ'ЯТЬ ОРГАНІВ І КОМА

20 січня 2000 року в Матео діагностували гострий менінгіт, викликаний бактеріями. Близько 10.00 його матері Марії Лучі Іпполіто зателефонували зі школи, й учителька повідомила, що Матео погано почуває себе, у нього сильна лихоманка і голова нахилена вбік. Увечері в хлопчика уже були галюцинації і його терміново поклали до лікарні, заснованої Отцем Піо – «Casa Sollievo della Sofferenza», що знаходиться в Сан-Джованні Ротондо – його батько працював там лікарем.

Наступного дня Матео впав у кому й опинився в критичному стані. Медики були впевнені, що він програє боротьбу за своє життя. Вони діагностували у нього, окрім іншого, метаболічний ацидоз, інтенсивний ціаноз, набряк легенів, надлишок креатиніну та білірубину. У нього була температура 40 градусів.

Хвороба атакувала нирки, дихальну систему, порушився процес згортання крові. У хлопця було дев'ять уражених органів. Однак в останні хвилини свідомості він захотів попити і сказав: «Коли я виросту, то хочу стати багатим, щоби все віддати бідним».

Прогноз на його одужання був дуже поганий. Серце перестало працювати. Після години реанімації, коли лікарі вже почали знімати маски та рукавички, один із них прошепотів головному лікарю, щоб зробити ще одну спробу. «Гаразд, – відповів він. – Але тут отець Піо повинен докласти рук». Матео отримав укол адреналіну, і його серце знову почало битися.

БРАТ З БІЛОЮ БОРОДОЮ У СУПРОВODІ АНГЕЛІВ

Матео згадує той час: «Я не почував себе добре. Я сказав мамі, що не хочу йти до школи, але вона змусила мене, хоч мені не подобалося туди ходити. Тієї ночі, коли мама прийшла до мене в кімнату, щоб побажати доброї ночі, я не впізнав її. Вони негайно відвезла мене до лікарні».

Під час коми хлопчик побачив отця Піо у супроводі трьох ангелів. Один з них мав золоті крила та білу туніку, а інші два мали білі крила та червоні туніки. Отець Піо був з мого правого боку і сказав мені не хвилюватися, бо мене незабаром виликують. Насправді моє зцілення було схоже на воскресіння Лазаря, – каже хлопчик. У цей важкий час його мати пішла помолитися до могили св. Отця Піо. Вона благала його про допомогу та життя для коханої дитини.

ЧУДО ЗЦІЛЕННЯ

21 січня трапилось щось незвичне: органи хворого починають працювати. Через кілька днів хлопець прокидається з коми і просить улюбленого морозива.

Відтоді Матео ставиться до Отця Піо як до свого дідуся, якому він може довірити свої проблеми і попросити про допомогу. «Коли я розмовляю з тим, хто не вірить, я кажу йому: я тут. Це неможливо для науки, але існує ще одне пояснення, якого ми не можемо зрозуміти», – каже хлопець.

У процесі канонізації Отця Піо доктор Віола зауважив, що коли є більше п'яти хворих органів, то різні методи лікування виявляються марними. Він також писав, що міжнародна література не згадує нікого, кому би вдалося пережити таку патологію.

Матео був присутній на канонізації Отця Піо і на площі св. Петра в Римі прийняв своє перше Святе Причастя.

Адаптація Тетяни Трачук, «Дивенсвіт»

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

головний редактор:
о. Богдан ЛУКОВСЬКИЙ,
літературний редактор
Святослав СМУК,
більше редактор і технічний редактор
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилайте
на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.
Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.
Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 5000 примірників, Замовл. № _____